

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

2. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

24 Kč • 1,00 €

14. LEDNA 2024

Z obsahu:

Hlásání je pro všechny
Katecheze
papeže Františka
při generální audienci
22. listopadu 2023,
náměstí Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

Blahoslavený
Petr Donders
Libor Rösner
- strana 4 -

Maria - Matka
křesťanské jednoty
Joachim
kardinál Meisner
- strana 5 -

O pekle křesťanů
Sv. Jan Maria Vianney
- strana 6 -

S Marií
se kráčí snadněji
Svědectví mladých
- strana 8 -

Homilie pražského
arcibiskupa Mons. Jana
Graubnera při zádušní mši
svaté 23. prosince 2023
za obětí útoku na FF UK
- strana 11 -

Stanislav Příbyl jmenován
novým biskupem Diecéze
litoměřické
- strana 12 -

Heřman Josef (14)
Wilhelm Hünermann
- strana 13 -

Emanuel Dítě ml. (1862-1944): Matka Unie, Velehradské palladium,
volná replika obrazu Panny Marie Sněžné z kostela Santa Maria Maggiore v Římě

Hlásání je pro všechny

Katecheze papeže Františka při generální audienci
22. listopadu 2023, náměstí Sv. Petra v Římě

Mt 28,18-20

Drazí bratři a sestry! Poté, co jsme posledně viděli, že křesťanské hlásání je radost, zastavme se dnes u druhého hlediska: je určeno všem. Křesťanská zvěst je pro všechny radostí. Když se doopravdy setkáme s Pánem Ježíšem, úžas z tohoto setkání pronikne naším životem a dožaduje se, abychom jej vynesli navenek. Bůh si přeje právě toto: aby jeho evangelium

bylo pro všechny. Obsahuje totiž „polidšující sílu“, dovršení života, jehož adresátem je každý muž a každá žena, protože Kristus se narodil, zemřel a vstal z mrtvých pro všechny lidi. Pro všechny, nikoho nevyjímaje.

V *Evangelii gaudium* čteme: „Všichni mají právo zaslechnout evangelium. Křesťané mají povinnost hlásat je, aniž by někoho vyřazovali, a to nikoli jako někdo, kdo ukládá novou povinnost, nýbrž jako někdo, kdo sdílí radost, ukazuje krásné

obzory a nabízí lákavou hostinu. Církev neroste proselytismem, nýbrž „přitažlivostí“ (14). Bratři, sestry, vnímejte, že stojíme ve službě tohoto všeobecného určení evangelia, které je pro všechny, vyznačujeme se schopností vycházet sami ze sebe – má-li být hlásání pravé, musí se zbavit sobectví – a budme též schopni překonávat všechny hranice. Křesťané se mají vyskytovat spíše před kostelem než v sakristii, mají procházet „náměstími a ulicemi města“ (srov. Lk 14,21). Mají být otevření a průbojní. Křesťané mají být „extroverti“ a tato jejich povaha pochází od Ježíše, který ze své přítomnosti ve světě učinil trvalé putování, jehož cílem bylo dojít ke všem lidem.

Pokračování na str. 10

Láska je silnější než všechno zlo – připomněl primas český, pražský arcibiskup Mons. Jan Graubner ve své homilii při zádušní mši svatě za oběti útoku na FF UK. (str. 11) To je důležité poselství pro dnešní dobu, jakkoliv není nové, nýbrž platí od věků. O to více by měla být jedna z božských ctností – láska – považována za nedotknutelnou, neměla by se stát hračkou v rukou člověka, aby ji podle svých egoistických zájmů deformoval či „vylepšoval“. Co se tím myslí? Ledacos naznačují slova otce arcibiskupa: Falešná je láska k pokroku, k právům dospělých na kdeco, když jsou přítomni odstavenci na okraj lidské společnosti ti, kdo potřebují lásky nejvíce – kdo nějakým způsobem nestačí, jsou handicapováni, děti bez otce či matky, bez bezpečí domova... Výčet by mohl být mnohem delší, ale sami dobře víme, jak bezbranné jsou děti v mateřském lůně; jakým zlem je obchod s lidským tělem (včetně dětí) ve jménu „lásky“, jež je pouhým ukojením nezřízené lidské vášně; jak jsou umlčovani, ba i pronásledováni lidé vyznávající a obhajující tradiční hodnoty, atd. Boží láska je jiná: Bůh miluje každého člověka a touží po jeho věčném štěstí, po záchraně jeho duše, a to bez rozdílu. Pán miluje všechny stejně – spravedlivého i hříšníka. Avšak vidí, když se děje někomu něco zlého – dřívě či později dá průchod své spravedlnosti.

Ať už tedy máme sebevětší snahu budovat ráj na zemi, faktem je, že zlo existuje.

Editorial

Věnovat mu pozornost není záležitostí obdivu, nýbrž pochopením moci, kterou zlo má. Možná nám události posledních měsíců, ať už domácí, či světové, ani ne tak otevírají oči, jako spíše srdce, abychom si konečně uvědomili, že jako křesťané nemůžeme jen povzdechnout, že s tím nelze nic dělat, neboť stejně všechno je v rukou Božích. Když nic jiného, modlit se můžeme vždycky! Křesťan je vůbec Bohem mimořádně obdarován – vírou, skrze niž přijímá od Pána více milostí, které má využít k poznání, přijetí a praktikování Božích zákonů a přikázání a k věrné službě Pánu. Nelze se divit poněkud příkrým slovům sv. Jana Maria Vianneye o pekle křesťanů. (str. 6-7) Vždyť je to biblické: „Komu bylo mnoho dáno, od toho se mnoho očekává...“ Je chybou, když si křesťan neváží svého daru víry a nežije z něj. A stejně tak se mylí ten, kdo se vypočítavě domnívá, že když přijme v posledním okamžiku svého pozemského života svátosti, tak má zaručenou věčnou spásu. Pokud nezmění své smýšlení a nepostaví se na odpor Zlému, pak se stěblo, jehož se chytá, zlomí, protože bez lásky k Bohu nemá potřebnou pevnost a sílu. Jak jsme si již mnohokrát ukázali, tomu, kdo odmítá Boha a Boží milost ve svém každodenním životě, se jen stěží pár chvil před smrtí jeho zatvrze-

lé a hříchem zkamenělé srdce otevře, aby on přijal Boha za svého Pána. A nelze opovážlivě spoléhat na Boží milosrdenství...

Tři krásná svědectví mladých lidí o životě odevzdaném Panně Marii jsou dokladem toho, že ve svém životě Matku Boží potřebujeme. (str. 8-10) Jak říká Dominik: abychom to pochopili, nepotřebujeme jako Jacques Fesch padnout úplně na dno. Vždyť Maria je od samého počátku spojena s Ježíšem přicházejícím na svět, aby vykonal dílo spásy. A je to ona, kdo spolu s učedníky bdí na modlitbách a tvoří první společenství Ježíšovy Církev. (str. 5) Té Církev, za jejíž jednotu se modlil sám Vykupitel. A přece: člověk, podlehnuv svodům ďáblovým, jednotu porušil a i dnes to vnáší rozkol do katolické církve. Ta tolik potřebuje modlitby za zachování pokladu pravé víry podle nepokřiveného Ježíšova učení a jednoty ve smýšlení, jež je hybnou silou k nápravě lidského společenství a jeho návratu k Trojedinému Bohu! Proto nejen v Týdnu modliteb za jednotu křesťanů (18.-25. ledna) přivěme do svých modliteb a plánů Boží Matku, aby nám přinesla celého Ježíše v jeho plnosti a aby nám pomohla odstranit všechny jeho karikatury, jež jsou zárodkem odklonu od Boha a od jeho lásky k nám.

Láska je silnější než zlo – stojí za to láskou žít a zlu odporovat. Modleme se k Pánu a vyprosme si dar trvalé lásky k němu, k lidem a ke všemu tvorstvu.

Daniel Dehner

Po pobytu na poušti, kam ho zavedl Duch Svátý, vrací se Pán na místo, kde přijal od Jana křest, aby odtud zahájil své veřejné působení. Pobyt v ústraní a v usebranosti je i pro tebe nejlepší přípravou ke každé důležité činnosti. Obracíš tak svou pozornost k hlasu a vedení stejného božského Vůdce, který vedl Syna člověka po celý jeho pozemský život. I na toto dnešní setkání s ním se připrav chvíli tiché usebranosti, která odsune stranou všechno rušivé rozptýlení, a pak pospěš na známé místo Janova působení.

Nacházíš tu nejen Jana, ale i jeho učedníky. Jsou to ti, kteří se nespokojili s pouhým přijetím křtu. Pochopili hlouběji než ostatní, že tento obřad je pouhým začátkem, na který by měla navázat zásadní změna života. Chtějí si proto osvojit také Janova ducha. Přitahuje je jeho příklad a jeho osobnost. Ale včera jim Jan poprvé ukázal Ježíše a jeho svědectví je velice zaujalo. Chtěli by se o něm dovědět něco více, proto opět přišli za Janem. Dnes však budeš svědkem, jak Ježíš sám vychází vstříc tomu, kdo o něho projevu je upřímný zájem.

Prochází kolem jakoby mimochodem, nikoho neoslovuje, s nikým nerozmlouvá. Ale Předchůdce, jakoby připraven odevzdat mu své dva učedníky, sám upozorňuje na jeho příchod: *Hle, beránek Boží!* Je to stejný titul, jakým ho poctil již včera, když ho prorocky označil za *beránka, který snímá hříchy světa*⁽¹⁾. Obraz beránka je jednoznačně symbolem oběti.⁽²⁾ Za tímto titulem se tedy neskrývá nic z toho, co lidé chápou jako žádoucí oslnivou kariéru. Avšak právě toto tajemství oslovuje dva Janovy učedníky. Ten Duch, který vede Ježíše a který z něho podmanivě vyzraňuje, tiše a tajemně ovanul také je. Vycítí neodolatelně, že to může být jednou provždy neopakovatelná příležitost, a že ho tedy nemohou nechat jen tak odejít. Rozhodují se rychle a bez váhání. Opouštějí svého dosavadního Mistra a vydávají se za Ježíšem. Tak neodolatelně přitáhl Pán k sobě první dva ze Dvanácti. Všechno proběhlo bez okázalosti, docela prostě a nenápadně. Rozhodující je, že povolání jsou připraveni a nepřeslechli neodkladné volání.

Náhly odchod učedníků nenaplnuje proroka od Jordánu steskem, ale radostí. Splnil dobře své poslání tím, že připravil

První učedníci

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Mistře, kde bydlíš?

Pánu cestu. *Člověk si nemůže nic přisvojit... Tato moje radost se naplnila: On musí růst, já však se menšit.*⁽³⁾ Opravdová radost je odměnou za pokornou a nezištnou službu. Když se ti zdá, že se ti radosti nedostává, vzpomeň si na toto tajemství.

Nyní však pospěš za dvěma učedníky. Kráčeji za Ježíšem mlčky, protože nevědí, co by řekli. Nenašli v sobě ještě odvahy ho oslovit. Udělali však to rozhodující: důležitější je vykročit než promlouvat. Až přijde čas, bude vysloveno všechno, co je třeba vyslovit.

Co hledáte?

Odpověz si upřímně na tuto Pánovu otázku. Co vlastně hledáš, jaké je tvoje přání, když jdeš za Ježíšem? Na koho myslíš více, na něho, nebo na sebe? První dva učedníky přivedla Ježíšova otázka do rozpaků. Ani nevědí, co by rychle odpověděli. Nakonec se zmohli na dotaz: *Mistře, kde bydlíš?* To je ovšem něco, co by mělo zajímat i tebe. Ježíšova odpověď je více než povzbuzující: *Pojďte a uvidíte!* Projev hlubokou vděčnost za tak laskavé pozvání. Naslouchej pozorně, o čem Pán cestou rozmlouvá se svými pozvanými hosty. Je to totiž jedno z těch setkání, která představují rozhodující změnu pro celý jejich další život. Pro nejmladšího Ježíšova učedníka znamená toto setkání takový zážitek, že si bude navždy přesně pamatovat hodinu, kdy k němu došlo. Nemáš-li dosud takovou nesmazatelnou vzpomínku, je dost možné, že jsi ještě za Pánem nevykročil se vši rozhodností a setrváváš sám v sobě.

Připomeň si s pocitem opravdové vděčnosti, že ti Ježíš stále s neobyčejnou laskavostí ukazuje, kde je jeho příbytek, kde tě očekává a kde ho můžeš vyhledat, abys s ním důvěrně rozmlouval. Rozhodni se, že ho budeš vyhledávat a setrvávat u něho co nejčastěji. Rozmlouvat s ním se vždy vyplatí. To ovšem znamená, že musíš při setkání nejen mluvit, ale také naslouchat. To, co ti chce říct, je nesmírně důležité pro tebe, a nejen pro tebe. Když jsi za ním přišel až sem, nepřestávej mu

Liturgická čtení

1. čtení – 1 Sam 3,3b–10.19

Samuel spal ve svatyni, kde byla Boží archa. Tu Hospodin zvolal: „Samueli!“ On odpověděl: „Tady jsem.“ Běžel k Eli-mu a řekl: „Tady jsem, volal jsi mě.“ On pravil: „Nevolal jsem tě, vrať se a spi.“ Šel tedy spát. Hospodin zavolal podruhé: „Samueli!“ Samuel vstal, šel k Eli-mu a řekl: „Tady jsem, volal jsi mě.“ On odpověděl: „Nevolal jsem tě, synu můj; vrať se a spi.“ Samuel totiž neznal Hospodina, protože se mu Hospodin ještě nezjevil ve slově. Hospodin zavolal opět Samuela, potřetí. Vstal tedy, šel k Eli-mu a řekl: „Hle, tady jsem, volal jsi mě.“ Tu Eli pochopil, že chlapce volá Hospodin. Eli proto řekl Samuelovi: „Jdi spát. Bude-li pak volat, řekni: »Mluv, Hospodine, tvůj služebník poslouchá.«“ Samuel tedy šel spát na své místo. Hospodin přišel, zastavil se a volal jako dříve: „Samueli, Samueli!“ A Samuel řekl: „Mluv, tvůj služebník poslouchá.“ Samuel rostl a Hospodin byl s ním a nedopustil, aby nějaké jeho slovo přišlo nazmar.

Dokončení na str. 7

důvěřovat. Vymaň se konečně ze zahleděnosti do sebe samého, do svých úzkých obzorů a zadívej se s odvahou a láskou do očí svého Pána a Boha.

To bohatství radosti, kterým Pán naplní tvé srdce, si ani nemůžeš nechat sám pro sebe, protože je pro jednoho příliš velké. Takto prožitá radost je základním východiskem apoštolátu. Kdo prožil setkání s Ježíšem, nemůže o něm nevydávati svědectví. To, co vidíš u Ondřeje, je posláním všech apoštolů: hlásat všem, kteří dosud hledají a bloudí: *Nalezli jsme Mesiáše.* V jeho příbytku najdete všechno, po čem toužíte. Jestliže se nezalekneš vstoupit do služeb Beránka, který je určen k zabití, dovol svému Pánu, aby při pohledu z očí do očí stejně jako Šimonovi i tobě sdělil, jak tě chce nazývat, jaké bude tvé osobní poslání.

Mluv, Pane, tvůj služebník poslouchá.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov Jan 1,29; ⁽²⁾ srov. Iz 53,7; Ex 12,5n;

⁽³⁾ Jan 3,27.29–30.

Blahoslavený Petr Donders

Peerke Norbertus Donders. Tak zní jeho jméno v rodné nizozemštině. Dondersův život byl jako život postav románů jeho spolurodáka Antoona Coolena – pořádně tvrdý, bez sentimentu, ovšem na rozdíl od Coolenových příběhů prost trpkosti číhající z každého zákoutí. Byl to život člověka plného důvěry v Pána, odevzdaného do jeho vůle a potýkajícího se s neštěstím druhých, které se jim snažil ulehčovat a přinášet do něj štěstí pravé víry.

Možná nejslavnější rodák (27. října 1809) z nizozemského Tilburgu pocházel z velmi nuzných poměrů. Od útlého dětství musel rodičům pomáhat v jejich tkalcovském řemesle, aby domácnosti zajistil alespoň něco málo peněz, které byly nutné pro její udržování. Dlužno podotknout, že od šesti let vyrůstal bez matky Petronily. Otec Arnold se znovu oženil – naštěstí s hodnou a zbožnou ženou, která Petra i jeho mladšího bratra Martina brala jako vlastní.

Právě chudoba Petrovi dlouho bránila v uskutečnění jeho snu – přijetí svátostného kněžství. Možná bychom však měli říct uskutečnění Božího povolání, poněvadž přesně tak otázku své budoucnosti Petr vnímal. Usilovně se tedy modlil, kolikrát tak strávil v kostele i půlden, aby Pán odstranil tuto překážku, jakož i překážku chabého zdraví a průměrného intelektu. Stálo ho to hodně úsilí, ke konci života se přiznal, že modlit se pro něj znamenalo velké přemáhání, protože se mu modlitba vůbec nedařila a unavovala ho, leč při vědomí toho, že pouze takto bude moci získat svátost kněžství, po vzoru vdovy z evangelia (srov. Lk 21,3–5) v modlení neustal.

Petrovo nasazení v modlitbě i zbožnost neunikly jeho farářům, který mladíka nejprve zapojil do života farnosti tím, že ho pověřil vedením několika katechezí, načež se za něj přimluvil u představených kněžského semináře, aby v něm mohl aspoň přebývat. Ti faráři vyšli vstříc a Petra přijali, nikoliv ovšem jako bohoslovce, nýbrž jako seminárního sluhu. To se psal rok 1831.

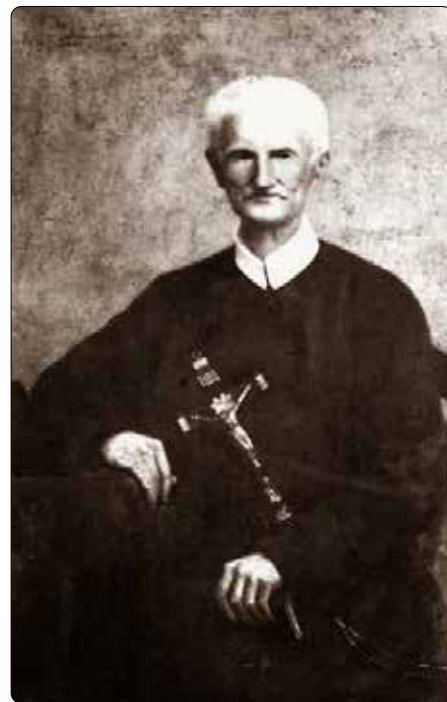
První půlrok byl Petr neustále v jednom kole. Měl tolik práce, že se mu vůbec nedostávalo času na soukromé studium, jak si původně představoval. Až když mu ubylo povinností, mohl se začít v ústraní vzdělávat v teologii. Krom něho samot-

ného nikoho ani nenapadlo, že by někdy mohl studovat teologii oficiálně jako řádný student bohosloví. Mimo jiné i proto, že kvůli své chudobě a stále nelepšící se zdravotní kondici nespĺňoval tehdejší požadavek kladený na adepty kněžství – aby se po vysvěcení měl z čeho živit. Na něčí radu zkusil požádat o přijetí do řádu, leč jezuité, františkáni i redemptoristé jej kvůli jeho slabé tělesné konstrukci, která v jejich očích neskýtala naději na řeholní život v plném nasazení, odmítli.

Petr však nerezignoval a o to více se modlil. A pak se v létě roku 1837 stalo něco neuvěřitelného – proti všem předpokladům a zkušenostem z minulých desetiletí byl Peerke Donders přijat ke studiu do vyššího semináře. Ve 27 letech tak zahájil studium bohosloví, tedy ve věku, kdy je ostatní měli dávno za sebou. Představení totiž v jeho neutuchající snaze o kněžskou tonsuru viděli prst Boží a zapomněli na všechny psané i nepsané normy. Získali tak církvi jednoho blahoslaveného a díky němu tisíce duší.

Dalším přelomovým letopočtem v životě rodáka z Tilburgu byl rok 1839. Tehdy do semináře zavítal apoštolský vikář Surinamu (tehdejší nizozemské kolonie) Jacob Grooff a vyprávěl bohoslovcům o misiích v této jihoamerické zemi, načež se zaplněného auditoria otázel, zda by někdo nechtěl mít na tomto díle účast. Petrovi hořelo srdce už při naslouchání svědectví, při otázce pak prakticky automaticky zvedl ruku, skrz naskrz přesvědčen, že misie v Surinamu jsou Boží vůlí pro něj. Zbývalo jen dostudovat, roku 1841 přijmout svátost kněžství a po nezbytných přípravách následujícího roku vyplout a po 46 dnech strávených na moři dorazit na místo určení. Domů se už nikdy nevrátil.

První Petrovou misijní stanicí se stalo Paramaribo, shodou okolností centrum obchodu s otroky. Otroctví bylo v Surina-

Blahoslavený Petr Donders

mu, stejně jako ve všech nizozemských koloniích, zakázáno teprve v roce 1863, do té doby mohl Peerke Donders jen s bolestí přihlížet, jak s otroky jejich nizozemští páni krutě zacházejí. Jeho misijní území zahrnovalo různé sociální i etnické skupiny, narážel na indiány, mestice či mulaty, na židy či muslimy, narážel na extrémně chudé venkovany a domorodce. K těm všem přicházel jako Kristův kněz přinášející jim zvěst o výkupné oběti Spasitelově. Kvůli svým ovečkám, ale i kvůli těm, které ještě nebyly ve stádcí Dobrého pastýře, dělal první poslední, pomáhal jim s prací na plantážích s bavlnou a cukrovou třtinou, žebral pro ně finanční prostředky nebo jídlo, ošetřoval je, když je sklátila nějaká choroba. Obzvláštní nasazení projevil v roce 1850, kdy ve městě řádila žlutá zimnice, která poslala na onen svět stovky ubožáků. Tehdy Petr neúnavně pomáhal postiženým bez ohledu na vlastní nebezpečí. Také se sám nakazil, naštěstí však nemoc překonal. Žil uprostřed chudých a sám byl chudý, což výrazně přispělo, krom jeho dobroty a obětavosti, k získání důvěry od všech těch, kteří jinak k bílým přistěhovalcům chovali důvěru pramálo.

Ještě vyššího stupně obětavosti dosáhl Petr poté, co byl biskupem Jacobem Gerardem Scheperssem ustanoven duchovním vedením v indonéské Batá-

vii, tj. v dnešní Jakartě (tehdy taktéž nizozemské kolonii), kam úřady posílaly malomocné, aby nenakazili zdravé a aby tam víceméně dokonali. Petr Donders tehdy dlel u jejich lůžek, měnil jim obvazy, omýval páchnoucí rány, konal pro ně všechny možné práce a pochůzky, počítaje v to i jejich zastupování před soudy ve přích s úřady v Paramaribu. Měl na starosti celkem 600 ubožáků, jimž se musel denně takřka bez zastavení věnovat, což je na jednoho kněze číslo vpravdě neuvěřitelné. Dondersovou zásluhou zajistily úřady malomocným lepší podmínky pro jejich živení, např. pro ně zjednal dřevěné podlahy do jejich zoufalé nuzných chatrčí.

Pochopitelně nezůstával jen u těchto samaritánských skutků, ale využíval každé příležitosti k hlásání Krista. Mnohé pro Spasitele skutečně získal, často i na poslední chvíli... Za svůj život pokřtil Petr Donders okolo 3 000 lidí...

V roce 1866 přibyli do Surinamu redemptoristi. Nezanevřel na ně kvůli onomu nepřijetí před třiceti lety, požádal o vstup do jejich řad opět a tentokrát byl přijat. Dne 1. listopadu 1866 zahájil v Surinamu noviciát a 24. června 1867 složil řeholní sliby.

Poté se Petr vrátil do Batávie, tentokrát v doprovodu jednoho spolubratra redemptoristy, takže již nebyl na vše sám. Mohl tak více působit mezi místním obyvatelstvem žijícím na perifériích či úplně mimo civilizaci, k čemuž mu pomáhala znalost jejich jazyků, resp. různých nářečí, jimž se během svého působení naučil.

Síly mu však docházely a také jeho zdraví se povážlivě zhoršovalo, z toho důvodu jej představení roku 1883 přemístili do Paramariba a poté do Corony. O dva roky později, v 76 letech (!), se nicméně opětovně ocitl v Batávii (na vlastní žádost) mezi postiženými leprou, kde se vydal ze všech sil. Ještě na Silvestra roku 1886 sloužil mši svatou, avšak potom musel se zánětem ledvin vzít zavděk lůžkem, na kterém pár dní poté přijal sváté svátosti. Zcela odevzdán do vůle Boží skončil tiše 14. ledna 1887. Pochován byl v katedrále sv. Petra a Pavla v Paramaribu.

Dne 23. května 1982 prohlásil Jan Pavel II. nizozemského misionáře a redemptoristu P. Petra Donderse za blahoslaveného.

Maria – Matka křesťanské jednoty

Na počátku církve stojí tento výrok Ježíše Krista:

„Jako mě poslal Otec, i já posílám vás.“

Jak ale poslal Otec svého Syna na svět? Anděl Páně přinesl Marii poselství. Otec poslal Syna nejdříve k Marii. Na začátku novozákonních dějin je tedy tento Boží čin: Anděl Páně přinesl Marii poselství. Na začátku novozákonních dějin stojí také spolupráce jedné z lidstva: „A ona počala z Duha Svatého.“ (Lk 1,35)

Jak posílá Syn své učedníky? Stejně jako Otec. Proto odkazuje Syn z kříže učedníkovi: „Hle, tvoje matka!“ (Jan 19,27)

Stejně jako při jitru spásy v Nazaretě, když se Bůh stal člověkem, i při večeru vykoupení v Jeruzalémě a při vzniku církve dochází nejdříve k odevzdání Marii a pak k předání světu. „Cokoliv vám řekne, učíte“ (Jan 2,5) – tak podporuje Matka Synova slova u učedníků.

Syn předal svým učedníkům – církvi – svou Matku. A oni ji přijali do domu svého života. Tak bychom to mohli říci o původní apoštolské církevní obci, neboť ve večeradle v Jeruzalémě byli shromážděni učedníci spolu s Ježíšovou Matkou Marií (srov. Sk 1,14). Jeruzalémská praobec je příkladem pro všechny církevní obce všech dob. Bez Marie není křesťanského života ani církevní obce. Kdybychom popřeli Marii, popřeli bychom novozákonní Ježíšův dar.

Co přináší Ježíšova Matka našemu bytí? Svého Syna, a to nikoliv nějakého vybledlého, vydestilovaného z evangelijních textů, nýbrž celého Ježíše v jeho plnosti, neboť Maria je Matkou Boží. A s Ježíšem přináší Maria do našeho domu Církve, která je Tělem Kristovým. Maria je tedy současně Matkou Církve.

Maria nás chrání před jakýmkoliv „výběrovým Kristem“ podle naší chuti. „Výběrový Kristus“ není žádný Kristus, nýbrž jen čistě lidský výplod. Tím nás také Maria chrání před jakoukoliv „výběrovou církví“, která nemůže být žádnou církví, nýbrž jen nějakou autonomní sektou.

Maria nám přináší celou víru, celou Církve, celého Krista do našeho domu, a s tím i lesk a slávu. Maria, Matka jednoty, nám garantuje katolicitu. Katolický, to

znamená celý a úplný. Maria nás chrání před jednostranností a sektářstvím. Neří snad růst církve a denominací důsledkem Mariiiny nepřítomnosti v Božím lidu? Mariánská úcta není pro nás jen otázkou nějaké zbožné chuti, nýbrž je existenční otázkou pro celou Církve.

Syn nás odevzdal své Matce. Zaujali jsme místo v jejím životě. Můžeme jí, která je Boží Matkou, také za sebe říkat „Matko!“. Syn nás pozvedá na své místo: do její náruče. Postavil nás pod její ochranu. Stáváme se jeho následovníky v životním okruhu Mariiiné.

Být křesťanem, následovníkem Krista v této souvislosti znamená: odebrat se tam, kde má své místo intimní vzájemná důvěra, tam, kde je počátek všeho života: do živoucí jednoty Syna člověka a božské Matky. Tak jsme uvedeni do původní důvěry a původní jednoty člověka s Bohem.

„Hle, matka tvá!“ – „Hle, tvůj syn!“ To je Ježíšova poslední vůle, již nám v hodině vykoupení předal svou Matku. Podle této poslední vůle nás Maria definitivně a nenávratně přijala. Tak platí pro nás a pro církev Mariina slova: „Velké věci mi učinil ten, který je mocný.“ (Lk 1,49) V tomto pokorném sebevědomí je i vědomí vítězství, které je zaručeno těm, kteří s Marií a Církví zůstávají v jednotě.

Zdroj: Archiv Světla

O pekle křesťanů

„Tam bude pláč a skřípění zubů.“ (Mt 8,12)

Když Pán Ježíš přišel do Kafarna, přistoupil k němu setník, který řekl: „Pane, můj sluha onemocněl, leží v domě a velmi trpí.“ Kristus tehdy odpověděl: „Přijdu a uzdravím ho.“ Ale setník zachvácený dobrotou Spasitele zvolal: „Pane, nejsem hoden, abys přišel ke mně, ale řekni jen slovo a můj sluha bude uzdraven. Protože i já podléhám vladaři, ale mám pod sebou vojáky, a když některému řeknu »jdi«, tak jde, a když druhému řeknu »přijď«, tak přijde. Když sluhovi řeknu, ať to udělá, tak to udělá.“ Ježíš se podivil slovům setníka a těm, kteří byli kolem, řekl: „Opravdu vám říkám, že jsem nenašel tak velkou víru v celém Izraeli, protože jich mnoho přijde od východu slunce a západu a usednou s Abrahámem a Izákem a s Jakubem v království nebeském a synové království budou uvrženi do temnot zavržení. Tam bude pláč a skřípění zubů.“ (srov. Mt 8,5–12)

Což nás nevydělá myšlenka, že špatní křesťané budou vyhozeni ven do temnot, čili do pekla, kde budou plakat a skřípět zuby? A obráceně, modloslužebníci, kteří neznali Krista, naopak otevrou oči, opustí cestu vedoucí k zavržení, vejdou do lůna katolické církve a zaujmou pozici místo špatných křesťanů, kteří ve svém zaslepení pohrdli Božími milostmi. Špatní křesťané budou jednou v pekle snášet strašnější mučení než nevěřící, kteří neslyšeli nikdy o Kristu a jeho náboženství. Křesťanům, hned jak dojdou do věku, ve kterém už mohou používat rozum, svítí krásné světlo pochodné víry. Dostatečným způsobem mohou poznat své závazky vůči Bohu, vůči sobě samým, vůči bližnímu. Jak strašné a hrozné bude peklo křesťanů! Jak je vzdáleno nebe od země, tak zavržení křesťanů bude daleko těžší proti zavržení nevěřících. Protože spravedlivý Bůh tvrději potrestá toho, kdo přijal více milostí, ale pohrdl jimi, místo aby je využil a věrně sloužil Pánu. Zavržený křesťan trpí v pekle víc, je to nesrovnatelné se zavrženým pohanem. Kdybych nyní mohl přivolat Jidáše a nařídil mu promluvit, volal by je-

nom: „Ach, trpím!“ Nemohl by říci nic více, protože lidský jazyk není schopen vypovědět to, jak spravedlnost Boží trestá hříšníka po smrti.

Jako jsou v nebi různé stupně slávy pro vyvolené – v závislosti na zásluhách každého – tak i v pekle jsou různé stupně muk, protože každý zde trpí úměrně počtu a závažnosti svých hříchů. Všichni jsou nešťastní, protože nevidí Boha, což je jejich největším utrpením. Kdyby zavržený mohl vidět Boha, i kdyby jenom na pět minut jednou za tisíc let, pak by jeho peklo přestalo existovat. Mýlí se bezbožníci, když říkají, že je jim jedno, jestli půjdou do zavržení za velký nebo malý počet hříchů. Opravdu, někdy se mi zdá, jako bych viděl plameny rozpálené rukou spravedlivého Boha, jak ustupují od modloslužebníků a strašně se pouští do zavržených křesťanů. A znovu se mi zdá, jako by sem z temných propastí doléhal hlas pohana: „Proč, Bože, jsi nás odsoudil do té propasti ohně? Vždyť jsme nevěděli, co máme dělat, abychom si tě zamílovali! Jestli jsme tě urazili, pak se to stalo jediné v nevědomosti. Kdybys k nám promluvil tak, jako jsi kdysi promluvil ke křesťanům, mílovali bychom tě a vyhýbali se hříchům.“ Ježíš Kristus si zacpává uši k volání těch nešťastníků, protože jim dal přirozené právo a neopustil je úplně. Nárek zavržených křesťanů je ale v porovnání s tímto daleko strašnější. Ti nepřetržitě nařikají: „Ach, jak trpím! Vidím oheň, jsem v ohni, cítím oheň, sám jsem oheň. Vlastní vinou jsem zavržen. Dobře jsem věděl, co bylo potřeba dělat pro spásu, a měl jsem všechno, co k tomu bylo potřeba. Věděl jsem, že hříchem ztrácím Boha, duši i nebe, uvrhuji se do věčného ohně. Trpím tím trestem, protože jsem to sám chtěl. Milosrdný Bůh mi tolikrát odpustil, tolikrát mi udělil své milosti, tolikrát mě chtěl skrze výčitky svědomí pohnout k opuštění hříchů. Ale pohrdal jsem učením katolické církve, a přestože jsem přijal tolik světla, zoufale jsem hřešil. Trestej mě, spravedlivý Bože, protože právě pro mě jsi přijal lidské tělo, pro mě jsi snášel tolik pokoření a tolik muk,

pro mě jsi přijal bolestnou smrt! Pro mě jsi hlásal to krásné učení a hojně jsi rozdával své milosti.“

Navěky bude mít hříšník před očima všechny dobré myšlenky, touhy a činy, které mohl vykonat, ale nechtěl, svaté svátosti, které nevyužíval, modlitby, které zanedbal, mše svaté, které vynechal. A tak rozum osvícený vírou musí uznat, že zavržení a trápení křesťana bude mnohem větší a těžší než trápení nevěřícího a modloslužebníka. Tak to učí církevní Otcové. Svátý Augustin říká, že jsou v pekle takoví křesťané, kteří jako jednotlivci trpí víc než celé pohanské národy, protože sami jednotlivě přijali více milostí než všichni tamti modloslužebníci dohromady. A svátý Jan Chryzostom dodává, že hříchy křesťanů jsou v širším významu strašnými svatokrádežemi. Svatokrádež ve vlastním významu je znevážení věci zasvěcené Bohu, např. kostelů, svatých nádob, osob oddaných službě Boží, svatých svátostí. Ve významu trochu obecnějším je křesťan svatyní Ducha Svátého. Ve svatém přijímání přijímá přece do srdce Tělo a Krev Ježíše Krista. Takto tedy po těžkém hříchu ztrácí milost a s ní také odchází z lidské duše Bůh a bere si ji do své moci duch pekelný. Není to velké znesvěcení a svatokrádež? Nechci už mluvit o špatných zpovědích a svatých přijímáních, které vyvolávají strašný Boží hněv a šíří zhoubu v nebi i na zemi. Je třeba se divit, že pod nohama takového svatokrádežníka se neotevře země a že ho svým plamenem nepohltní peklo! Znamý Salvián vypráví, že pohled na zavržené katolíky budí hrůzu. Oni, kteří měli být hvězdami skvělými se na klenbě nebeské! Oni, kteří se měli rovnat kráse andělů! Ó Bože, kdo to pochopí – křesťan ječí v pekle! Vyvolený člověk se nachází mezi d'ably, úd Ježíše Krista v plamenech, dítě Boží v pazourech Lucifera! Kristus říká, že na posledním soudu Ninivané povstanou proti vyvolenému lidu, protože oni se na volání Jonáše obrátili. Lidé nevěřící budou soudit nevděčné křesťany a zavrhnou je (srov. Mt 12,41). Historie Egyptanů, kteří se utopili v Rudém moři, v nás vzbuzuje skoro soucit. Totéž moře, které je kdysi neslo na svých vodách, moře, po jehož povrchu tolikrát šťastně pluli na svých lodích, totéž moře je pro ně nyní místem trestu. Pro mě je tato biblická scéna obrazem zavržených křesťanů.

fanů. Jako z těl utopených Egyptanů vytékala voda, tak z úst zavrženců bude po celou věčnost vytékat nařikání, že nechtěli využít Božích milostí, že během života znevážili Tělo a Krev Ježíše ve svatém přijímání. Navěky – podle slov svatého Bernarda – jim budou stát před očima utrpení a muka Ježíše Krista, která snášel také pro jejich spasení. Dále tentýž svatý říká, že se nikdy neztratí před jejich očima obraz slz, které prolil božský Spasitel, obraz jeho pokání. Budou vidět Krista v podobě, v níž přišel na svět a v níž ležel vloženy v jeslích na seně. Budou ho vidět v Olivové zahradě, kde krvavými slzami oplakával jejich hříchy. Spatří ho ve smrtelné agonii, uvidí ho vlečeného ulicemi Jeruzaléma. Budou slyšet údery kladiv, které ho křížovaly na Kalvárii. Pochopí, jak nekonečně milosrdný byl vůči nim Pán, jak drazé chtěl vykoupit jejich duši, kolik vytrpěl pro jejich vykoupení, aby mohli vejít do nebe – do nebe, které ztratili z vlastní viny a lehkomyšlnosti. Jak je to všechno naplní zoufalstvím a šířáním, jakým strašným to bude pro ně červem. Z planoucího ohně budou volat: „Ach, krásné nebe! Mělo jsi být naším věčným příbytkem a štěstím. Loučíme se, ztratili jsme tě kvůli vlastní vině a špatnosti.“

Pohané naproti tomu nebudou mít takové výčitky, protože neznali církev, neznali její nauku a prostředky ke spáse. A kdo poslal křesťana do pekla? Bůh? Vůbec ne! Ježíš Kristus vroucně toužil po jeho spáse. Zlý duch? „Ach, ne,“ odpoví si křesťan, „přece jsem ho mohl neposlouchat, jak ho neposlouchalo tolik lidí. Mé špatné sklony? Ne! S pomocí Ježíše Krista jsem je mohl ovládnout, mohl jsem nad nimi panovat, milost Boží mi přece nikdy nescházela. Komu tedy mám připisovat svou zhoubu a své neštěstí? Bohužel, jenom sobě samému. Ne Bohu, ne zlému duchu, ne vášni. Sám na sobě jsem dělal všechny ty nešťastné věci, sám z vlastní vůle jsem se zahubil. Musím to připsat své vlastní špatnosti, své vlastní bezbožnosti, své vlastní svévoli. To ony mě přivedly do plamenů ohně, do plamenů, v kterých nemám nejmenší obcerstvení ani jakoukoli naději na osvěžení!“

Ano, bratři! Buď se musíme celkově změnit, nebo budeme zavrženi. Naše dosavadní žití nás vede ke ztrátě nebe. Je to opravdu tak, stane se s námi

totéž, co se přihodilo nešťastnému Joabovi. Když chtěl zachránit život, utekl do chrámu a chytil se oltáře. Nic mu ale nepomohl útek k oltáři, protože zde byl zabít na rozkaz krále Šalamouna, kterému David ještě před svou smrtí nařídil zbavit se Joaba, když ten svévolně zabil Abnera a Amaze (srov. 1 Král 2). Voják, který ho sral, za ním vpadl do svatyně a zavolal: „Vyjdi odtud!“ – „Ne,“ na to nešťastník, „jestliže mám zemřít, ať zemřu zde.“ Když ho tedy voják nemohl odtrhnout od oltáře, vytasil dýku a vrazil mu ji do srdce. A tak Joab zhylnul u prahu Božího příbytku, kde čekal záchranu. I nás potká totéž, jestli nepřestaneme pohrdat Božími milostmi. Přece Joab byl kdysi důvěrným Davidovým přítelem. I my jsme teď bratry Ježíše Krista, který nás tak hojně zahrnuje svými milostmi. Ale my, nevděční jako Joab, namáčíme své ruce v krvi Abnera, protože každý den dáváme Kristu těžké rány, zneužíváme svaté svátosti, jsme ve vztahu k Bohu tvrdí a nevděční. „Nešťastníku,“ říká svatý Augustin, „děláš hřích za hříchem a myslíš, že se jednou zastavíš. Proč tě nenaplnuje strach při myšlence na to, že jednou musí míra tvých nepravostí konečně přetéci?“ Často poslední svátosti a duchovní pomoc jsou k ničemu hříšníkům, kteří už za života pi-

li nepravost jako vodu a bez přestání pohrdali Božími milostmi! Ale přijde i pro vás ten moment, kdy v hodině smrti přijmete náboženskou útěchu a světu se budete zdát, že jste se s Bohem patřičně usmířili. Ale naopak se s vámi stalo totéž, co se přihodilo nešťastnému Joabovi! Ježíš Kristus, náš kníže a Pán, vyhlásí nad vámi ortel zavržení! Posílá na cestě k věčnosti, zpověď a svaté přijímání, budou pro vás jako velké množství olova, které vás závratnou rychlostí strhne do propasti. Jako Joab se budete držet rohu oltáře, ale přesto neuniknete věčné smrti. Co je to za strašný pohled – křesťan zrozený Krví Ježíše Krista a sycený jeho Tělem se navždy musí rozloučit s krásným nebem, se šťastnou věčností a s obyvateli nebeských výšin. Pro něj zůstanou jen trápení v plamenech, zanikne pro něho veškerá naděje! Ať nám tyto pravdy ani na chvíli nesejdou z paměti! A tak s pomocí Boží unikneme tomu neštěstí, které nejsme schopni nikdy změnit, a spasíme svou duši. Amen.

*Zdroj: I tak kázal Vianney.
Editor Marek Dunda.*

*Převzato z www.fatym.com.
(Redakčně upraveno)*

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

2. čtení – 1 Kor 6,13c–15a.17–20

Bratři! Tělo není pro smilnění; je pro Pána a Pán pro tělo. A Bůh, který vzkřísil Pána, vzkřísí svou mocí také nás. Nevíte, že vaše těla jsou údy Kristovými? Kdo se oddá Pánu, je s ním jeden duch. Utíkejte před smilstvem! Každý jiný hřích, kterého se člověk dopustí, je mimo tělo. Kdo se však oddá smilnění, prohřešuje se proti vlastnímu tělu. Nebo nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha Svatého, který ve vás bydlí a kterého vám dal Bůh, a že proto už nepatříte sami sobě? Byli jste přece koupeni, a to za vysokou cenu. Oslavujte proto Boha svým tělem.

Evangelium – Jan 1,35–42

Jan stál se dvěma ze svých učedníků. Pohlédl na Ježíše, jak jde kolem, a řekl:

„Hle, beránek Boží!“ Ti dva učedníci slyšeli, co říká, a šli za Ježíšem. Ježíš se obrátil a viděl, že jdou za ním. Zeptal se jich: „Co byste chtěli?“ Odpověděli mu: „Rabbi,“ – to přeloženo znamená Mistře – „kde bydlíš?“ Řekl jim: „Pojďte a uvidíte!“

Šli tedy, viděli, kde bydlí, a ten den zůstali u něho; bylo kolem čtyř hodin odpoledne. Jeden z těch dvou učedníků, kteří to od Jana slyšeli a šli za ním, byl Ondřej, bratr Šimona Petra. Ten nejdříve našel svého bratra Šimona, řekl mu: „Našli jsme Mesiáše“ – to přeloženo znamená Kristus – a přivedl ho k Ježíšovi. Ježíš na něj pohlédl a řekl: „Ty jsi Šimon, syn Janův. Budeš se jmenovat Kéfas,“ – to je v překladu Petr (Skála).

S Marií se kráčí snadněji

Světové dny mládeže jsou dnes pro mnohé mladé křesťany nenahraditelnou součástí prožívání osobní víry. Ty poslední se konaly v srpnu 2023 v portugalském Lisabonu. Přípravou na ně jsou mj. národní setkání mládeže. Na Slovensku se jedno z nich konalo v červenci 2022 v Trenčíně, v Nitranské diecézi, s názvem „T22“. Sestry Rodiny Panny Marie se podílely na organizaci setkání a ve svém časopise otiskly následující svědectví.

Tohoto setkání se zúčastnilo přibližně 2 250 mladých lidí z různých koutů Slovenska. Díky nitranskému biskupovi Mons. Viliamu Judákovi jsme se na bohatém duchovním programu mohly spolupodílet také my, sestry z Rodiny Panny Marie. Tématem sobotního programu bylo: *Maria se vydala na cestu a spěchala...* Večerní adorace spojená se svědectvími Miriam Polákové, Dominika Pechy a Ivany Beňové se nesla právě v tomto duchu. Tito tři poutníci se rozhodli kráčet svým životem spolu s Pannou Marií. Reprezentují všechny nás, kteří se též rozhodli putovat s Marií hornatým krajem našeho života, života, který má doliny i výšiny, pády, ale i povstání. A Maria chce být součástí a společnicí v každé etapě našeho života. Učí nás kráčet ve víře v dětském věku, pomáhá vstávat při pádech mladosti a posiluje v čase zralosti, kam patří radost, ale i utrpení.

Vyslyšená modlitba

Abychom jedenáctileté Miriam trochu usnadnili vyprávění jejího krátkého, ale působivého příběhu před více než 2 000 mladými lidmi na závěrečném večerním programu, náš spolubratr Michal ji položil několik otázek.

Michal: Maria nás zve, abychom se spolu s ní vydali na cestu. Setkává se s ná-

Svědectví Miriam Polákové

mi v různých obdobích našeho života. Je jedno, zda jsme ještě děti, mladí lidé, nebo již dospěláci, důvěřovat jí se vždy vyplatí. Tuto zkušenost máš také ty, Miriam. Můžeš se nám představit?

Miriam: Jmenuji se Miriam Poláková, mám jedenáct let, bydlím v Nitře. Mám tři bratry, jednu sestru, maminku a tatínka a doma máme také tři křečky, dva kanárky a tři rybičky. Jsme taková velká rodina.

Michal: Určitě máte pestrý rodinný život. Které chvíle jsou pro tebe ty nejvzácnější?

Miriam: Mám ráda, když chodíme všichni spolu na výlety anebo když se sestrou pomáháme mamince v kuchyni. Ráda pečů.

Michal: Jste doma zvyklí modlit se také společně?

Miriam: Ano. Na začátku modlitby poděkujeme Bohu za dnešní den, a když jsme udělali něco špatného, poprosíme Boha, aby nám odpustil.

Michal: Máte také speciální modlitby, které se spolu modlíváte?

Miriam: Nyní se modlíme nověnu k mladým blahoslaveným a svatým, například k Zdence Schelingové, Carlu Acutisovi, Aničce Kolesárové a Chiaře Luce. V březnu se modlíváme ke svatému Josefovi.

Michal: To jsme aktuální, protože dnes je blahoslavené Zdenky Schelingové. Modlíváš se i sama?

Miriam: Když jsem večer v posteli, ale obvykle se potom přidává i sestra. Máme společnou ložnici.

Michal: Doslechl jsem se, že máš jednu zvláštní zkušenost, když Maria vyslyšela tvoji modlitbu. Řekneš nám o tom něco?

Miriam: Stalo se to, když jsem se modlila Pompejskou nověnu, kterou jsem se začala modlit 12. prosince 2021.

Michal: Vysvětlíš nám v krátkosti, o co jde?

Miriam: Nověna se skládá ze dvou částí. Z prosebné a děkovné. 27 dní prosíme za konkrétní úmysl a modlíme se tři růžence a potom 27 dní se modlíme tyto růžence jako poděkování za vyslyšení naší prosby.

Michal: To je 162 růženců! To vyžaduje opravdu velkou vytrvalost. Zvládla jsi to úplně v pohodě?

Miriam: Někdy se mi nechtělo, ale druhý den jsem to dohnala.

Michal: A za koho ses modlila tuto nověnu?

Miriam: Modlila jsem se jí za jednoho chlapce, kterého jsem potkávala někdy v kostele. Všimla jsem si, že si nikdy nechtěl kleknout při proměňování. A tak mě napadlo, že se za něho pomodlím. Když jsem skončila prosebnou část a začala jsem první den děkovné části, šla jsem na mši svatou. V kostele byl i ten chlapec. Při proměňování si z ničeho nic klekl. To bylo pro mne znamením, že Panna Maria vyslyšela moji modlitbu. Od té doby tento chlapec při proměňování klečí a dokáže se také lépe soustředit, jak mi to i maminka dosvědčila.

Michal: To jsi dostala dárek od Panny Marie, protože ne vždy, když se za něco konkrétně modlíme, rovněž vidíme, že naše modlitba byla vyslyšena. Jak ses vlastně dostala k Pompejské modlitbě?

Miriam: Maminka se jí též modlila a byla pro mne inspirací, tak jsem se jí pomodlila i já.

Michal: Máš pro nás na závěr ještě nějaký odkaz?

Miriam: Snad jen to, že vy, kteří se modlíte, tak se modlete i nadále. A vy, kdo jste se pro modlitbu ještě nerozhodli, můžete začít dnes, právě teď.

Kráčet s Marií se vyplatí

Jmenuji se Dominik, mám 23 let, pracuji jako obchodní zástupce a pocházím z Hlohovce, který určitě mnozí znáte, protože je pověstný nekonečnými kolonami a aktuálně i zavřeným mostem. Jsem z tradiční věřící rodiny, a tak jsem byl i celý život vychováván. Celé své dětství a dospívání jsem prožil v prostorách fary ve společenství sdružení mariánské mládeže, jehož členem jsem i dnes. Ano, Maria mi vůbec není cizí a máme spolu docela krásný vztah. Rád bych vám řekl, že i navzdory tomu to není vždy snadné, jít

správnou cestou a přijímat věci v životě takové, jaké jsou. To mi jistě dá více z vás za pravdu. Věřte nebo ne, ale v této chvíli jsem se měl se svojí přítelkyní Katkou procházet po pobřeží Jaderského moře a užívat si očekávanou dovolenou v Itálii. Vlastně začít se to mělo v Řecku. Možná se ptáte, proč jsem tedy zde. Vždyť kdo by nechtěl jet na dovolenou a užít si to, dokud opět nezavrou hranice? Avšak ne všechno, co se zdá na první pohled špatné, také ve skutečnosti tak musí být. To, že jsme se nedostali do Řecka, bylo Boží řízení, neboť jinak bychom přišli o peníze a nakonec bychom spali někde na pláži ve stanu. Totiž ubytování, které jsme si objednali, reálně nebylo k dispozici. Nabízelí ho na internetu lidé, kteří apartmán vůbec nevlastnili. Chtěli si jen snadno vydělat. Naštěstí jsme tento podvod brzy odhalili. To, že jsem teď tady a ne v Itálii, je sice moje volba, ale musel jsem změnit původní plány a nebylo to snadné. Měl jsem již koupené letenky, když mi najednou došlo, že čas odletu na dovolenou a setkání T22 se kryjí. Co teď? Upřednostnit západ slunce u moře před setkáním mladých v Trenčíně? Vždyť jsem organizačnímu týmu slíbil, že přijedu a povyprávím mladým o své cestě s Marií a o důvodech,

Dominik jako Jacques Fesch v muzikálu „Vzpomeň si na mě“

proč ji potřebuji. Nechtěl jsem měnit své rozhodnutí jen proto, že byly koupeny letenky, a ani proto, že jsem někomu něco slíbil. Chtěl jsem přijet, protože příběh každého z nás je důležitý a může někomu pomoci.

Když jsem chodil na Gymnázium sv. Cyrila a Metoděje v Nitře, spolu se sestrou Marií Martou jsme připravili divadelní představení *Vzpomeň si na mě*. Děj byl podle skutečného příběhu z ob-

dobí 50. let minulého století a já jsem měl možnost hrát hlavní roli. Toto představení bylo o chlapci, jmenoval se Jacques Fesch, byl z bohaté rodiny a vedl vcelku bezcílý život bez víry. Když už opravdu nevěděl, co má dělat, rozhodl se získat peníze a utéct pryč do světa a začít nový život. Při pokusu o loupež však omylem zastřelil policistu a dostal se do vězení.

Tady dlouhé tři roky čekal na rozsudek, který nakonec zněl: smrt gilotinou. A tak se také stalo. Zdálo by se, že to skončilo tragicky, ale opak je pravdou. V tomto období dostal knížku o Panně Marii, o níž on vlastně ani nestál. A tehdy se začala cesta jeho obrácení. Obyčejnou knížkou o neobyčejné ženě. V jeho životě nastal obrat o 180 stupňů. Ve vězení říkal, že předtím žil jako chodící mrtvola. Příběh Jacquese Fesche však nemusí být naším

Poselství Královny míru svěřené vizionářce Mariji Lunetti

„Drahé děti! Nesu vám mého Syna Ježíše, aby vaše srdce naplnil mírem, protože on je mír. Děťka, hledejte Ježíše v tichosti svého srdce, aby se znovu rodil. Svět potřebuje Ježíše, a proto, děťka, hledejte ho skrze modlitby, protože on se dává každodenně každému z vás.“

Dnes přišla Panna Maria ve slavnostním šatě s malým Ježíšem v náručí a Ježíš vztáhl ruku na znamení požehnání a Panna Maria se nad námi modlila v aramejském jazyce.

25. prosince 2023

Poselství Královny míru ze zjevení pro Jakova Čolo

„Drahé děti, dnes vás chci všechny se svým Synem v náručí pozvat, abyste prosily malého Ježíše za uzdravení svého srdce. Děti, často ve vašich srdcích vládne hřích, který ničí váš život a nemůžete pocítit Boží přítomnost. Proto dnes, v tento milostiplný den, kdy se milost šíří celým světem, odevzdejte Pánu svůj život i svoje srdce, aby je Pán uzdravil svojí milostí. Jenom s čistým srdcem budete moci prožít opětné narození Ježíše ve vás a světlo jeho narození ozářit váš život. Já vám žehnám svým mateřským požehnáním. Děkuji vám, že jste přijaly moje pozvání.“

25. prosince 2023

příběhem, i když každý jeden z nás zná ty chvíle, kdy jsme na dně.

I já jsem měl ve svém životě jakousi krizi, kdy jsem nevěděl, co dále a kam se pohnout. Pochyboval jsem o tom, zda jsem dosavadní život vedl správným směrem; myslím tím směrem k Bohu. Jednou jsem byl na přednášce jednoho muže, který seděl několik let ve vězení za vraždu. Také on, podobně jako Jacques Fesch, našel víru ve vězení. Dnes pečuje o mladé, kteří mají problémy se zákonem. Po přednášce se náhodně u mě zastavil. Řekl mi: „Jestli chceš, aby se ti život vydařil, zasvěť se Marii. Vyplatí se to. Je to i moje zkušenost.“ Byl to pro mne silný okamžik. Po tomto setkání jsem se prostě rozhodl, že se svěřím Marii prostřednictvím modlitby zasvěcení se jejímu Neposkvrněnému Srdci.

Začal jsem s každodenní přípravou a pak měl nastat den D. Vybral jsem si 8. prosinec – slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie. Ale přišel COVID a s ním i zavřené kostely. Jen díky mé silné touze Panna Maria našla cestičku, jak to uskutečnit.

Náš pan děkan oslovil několik lidí, aby mu pomohli s živým vysíláním mší svatých. A pozval také mě jako zvukaře. A tak jsem se přece po dlouhé přípravě na slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie mohl svěřit do rukou naší Matky přímo v našem kostele po mši svaté, přesně tak, jak jsem si to již na začátku přál.

Moje víra se od tohoto okamžiku posílila a též se upevnily mé vztahy v rodině a mezi přáteli. Pochopil jsem, co chci pro svoji budoucnost a jak se posunout i ve vztahu k mé přítelkyni Katce. Nemusíme nikoho zabít jako Jacques Fesch a padnout na úplné dno, abychom začali hledat Ježíše, abychom pochopili, že potřebujeme Marii. Na tuto cestu má nárok každý z nás. Stačí pouze říct své ano. A toto je i moje cesta. Jak jste mohli slyšet na začátku, život s Marií není nuda. Právě naopak, přináší mnohá překvapení, což jsem zažil v těchto dnech i já. A konečně jsem velmi rád, že i díky tomu tady dnes mohu být spolu s vámi.

S Marií zpět k Ježíši

Jmenuji se Ivana, mám 42 let a pracuji jako asistentka ředitele Spojené katolické školy v Nitře. Trvalo mi to nějakou dobu, než jsem se odhodlala vyprávět vám o své cestě k Ježíši, protože moje cesta nebyla úplně jednoduchá. V období dospívání jsem se od Ježíše velmi vzdálila. Zčásti to bylo také tím, že mi v mém okolí scházelo křesťanské společenství. Když jsem se vdala, zabouchla jsem mu na jistý čas dveře úplně. Možná bylo příčinou i to, že můj manžel nebyl věřící. Když si to všechno zpětně promítnu, byly to roky ve tmě.

Moje maminka se však za mě vytrvale modlila k Panně Marii. Ačkoliv mi to nikdy neřekla, dnes to vím. Také její

Ivana se synem Lukášem

modlitby mě přivedly zpět a moje víra se změnila, dozrála, jako jsem dozrála i já.

Mám dvě děti. Jedenáctiletou dceru Ninu, věčně neposednou a plnou energie. V nebi mám syna Lukáše, který zemřel jako desetiletý na rakovinu. Jeho nemoc přišla nečekaně, ale během ní prošla moje víra proměnou a – snad to zní paradoxně – upevnila se.

Moje srdce vědělo, že syn odejde, ale rozum to dlouho nechtěl přijmout. Když jsem to přijala, všechno se změnilo. Navzdory své smrti mě syn naučil důvěře v Pána. Ukázal mi sílu modlitby a důvěry v Ježíše. Každý den cítím jeho pomoc a přímluvu v nebi. Jeho smrt byla ke slávě Boží a k mé proměně. Občas mám však dny, kdy se sama sebe ptám: „Jak? Proč? Proč on a ne já?“ Ale Ježíš nám nesliboval snadnou a širokou cestu. Slíbil, že nám pomůže nést naše těžkosti. Pros-

te a dostanete... klepejte a bude vám otevřeno... hledejte a naleznete... Život je těžký, s radostmi přichází také smutek, starosti, čím je člověk starší, tím má více zodpovědnosti.

Často nevím, jak dál, ale nechávám se vést Ježíšem. Odevzdávám mu své trápení a on mi vždy ukáže cestu.

Na mé cestě za Ježíšem mi pomáhala Panna Maria. Ona je úžasná. Její mateřský plášť je nesmírně velký. Je to Ježíšova Matka, ale i naše! Je to moje nebeská Matka. Rozumí mým trápením. Když se modlím růženec, modlím se ho vždy na nějaký úmysl, buď na svůj osobní, anebo často na ten úmysl, který Panna Maria považuje za důležitý. Protože ona ví... Proto odevzdávám své starosti i radosti Marii. Ví, že tím je odevzdávám Ježíši. Nechávám se pak vést a důvěřuji.

Doma na ledničce mám obrázek s textem: *V modlitbě je síla. Když se modlíš, bouřky se utiší, dveře se otevrou, rány se zahojí, naděje se oživí, síla se zvětší. Když se modlíš, dočkáš se odpovědi. Možná ne hned, ale v době, kdy ji budeš potřebovat.*

Zkuste to! V radosti, v bolesti, v naději, ve smutku, v těžkostech, když nevíte, jak dál, modlete se! Odevzdejte každou svoji činnost, všechno, co je z vašeho pohledu neřešitelné, ale také všechno, co vám dělá radost, našemu Pánu a on vás povede.

*Z Vítězstvo Srdca 150/2023
přeložil a upravil -dd-*

Hlásání je pro všechny

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

Evangelium v této souvislosti vypráví o překvapivém Ježíšově setkání s cizinkou, kananejskou ženou, která jej prosí o uzdravení nemocné dcery (srov. Mt 15,21–28). Ježíš odmítá a říká jí, že byl „poslán jen k ztraceným ovcím domu izraelského“ a že „není správné vzít chléb dětem a hodit ho psíkům“ (verše 24.26). Avšak žena s naléhavostí prostých lidí odpovídá, že „i psi se žijí kousky, které padají se stolu jejich pánů“ (v. 27). Ježíše to ohromí a praví: „Ženo, jak veliká je tvá víra! Ať se stane, jak si přeješ.“ (v. 28) Setkání s touto ženou v sobě skrývá cosi jedinečného. Pán sám zde nachází potvrze-

ní skutečnosti, že se jeho kázání nemá omezovat na národ, k němuž náleží, nýbrž otevřít se vůči všem.

Bible nám ukazuje, že když Bůh povolává nějakého člověka a uzavírá s některými lidmi smlouvu, řídí se vždy tímto měřítkem: někoho si volí, aby dospěl k ostatním. To je Boží měřítko, měřítko Božího povolání. Všichni Boží přátelé zakusili krásu, ale též zodpovědnost a tíži toho, že byli Bohem „vyvoleni“. A všichni prožili sklíčenost z vlastních slabostí a ztráty svých jistot. Ovšem možná tím největším pokusem je považovat obdržené povolání za jakési privilegium. Prosim, to ne. Povolání

není žádná výsada, nikdy. Nemůžeme říci, že v porovnání s ostatními jsme dostali nějakou výsadu, to nelze. Povolání se dostává ke službě. A Bůh si vybírá jednoho člověka, aby miloval všechny a ke všem přišel.

Také je nutno předcházet pokušení, které křesťanství ztotožňuje s jednou kulturou, jedním etnikem, jedním systémem. Takto však ztrácí svou skutečně všeobecnou povahu, totiž že je pro všechny, je univerzální, není to skupinka vyvolených první třídy. Nezapomínejme, že Bůh si někoho volí, aby miloval všechny. Toto je horizontem všeobecnosti. Evangelium není pouze pro mne, je pro všechny, nezapomínejme na to.

*Zdroj: www.vaticannews.va/cs
(Redakčně upraveno)*

Homilie pražského arcibiskupa Mons. Jana Graubnera při zádušní mši svaté 23. prosince 2023 za oběti útoku na FF UK

Zarmoucené rodiny, vzácní hosté, milí přátelé, událost, která nás zasáhla, nám bere dech a nechává v nás množství otazníků, které křičí do prázdného ticha našich srdcí, a my na ně nenacházíme odpovědi. Ani já se nebudu pokoušet o lidské vysvětlování. Ale shromáždili jsme se v katedrále a je na místě, aby nám v srdcích zůstala znít slova Bible, která jsme slyšeli z úst proroka Izaiáše: Neboj se, nestrachuji, já ti pomohu.

Možná máme podobné otázky jako ti Galilejci, kteří hleděli na Pilátův masakr lidí pobitých během bohoslužby, nebo jako ti, co zažili pád věže v Siloe a viděli těch 18 mrtvých. Jak nápadná shoda čísel! Proč zrovna oni a ne jiní? Ježíš neuspokojí zvědavost posluchačů a nepotvrdí rozšířenou domněnku, že přece museli být špatní, když je Bůh neuchránil a dopustil tak strašné neštěstí. Ježíš obrací jejich pozornost jinam, do budoucnosti. Jestli se neobráátíte, jestli nezačnete myslet jinak, vaše budoucnost nebude lepší.

Snad se to týká i nás? Bohužel, myslím, že ano. Já nejsem škarohlíd a umím vidět důvody k radosti a naději, ale k jasným znamením nemohu být slepý. Všichni se snažíme budovat ráj na zemi, ale realita života nám ukazuje, že zlo existuje, že nestačí před ním zavírat oči, že nás před ním neuchrání žádná instituce ani žádný zákon, že pokud mu nechceme podlehnout, musíme se proti němu umět postavit. Ale vidět zlo jen v druhých, by bylo příliš laciné a taky nepravdivé. Bojová linie mezi dobrem a zlem prochází srdcem každého z nás. Každý z nás musí objevit i svůj podíl na šíření zla a najít odvahu ke změně myšlení.

Jako jsme si zvykli snadno a rychle se proklikat k informacím a odvykli jsme se promýšlet k poznání, takže dostatečně nevnímáme příčiny a důsledky, nevidíme souvislosti, tak nadužíváme komunikační prostředky a ztrácíme schopnost naslouchat druhým a být plně pro ně, takže se nakonec odsuzujeme k životu v neskutečném světě, k reálné samotě a opuštěnosti, byť uprostřed da-

vu. Bezohledně se ženeme za pokrokem a neumíme brát ohled na ty, kteří nestačí, a vůbec nám nevádí, že i přes všude opakované začleňování lidí vylučujeme z našeho života ty slabší. Hájíme práva dospělých na štěstí a šlapeme po právech dětí na věrnou lásku otce i matky, na jistotu bezpečného zázemí domova. Konstatujeme nárůst depresí a sebevražd u dětí a mládeže a mluvíme jen o zvýšení počtu psychiatrů. Nemáme odvahu začít myslet jinak a rozhodnout se žít pro děti, aby netrpěly nedomilovaností. Nedokážeme se realisticky uskrovnit a nezodpovědně žijeme na dluh dalších generací. Už nechci pokračovat v dalším výčtu, který by byl ještě dlouhý...

Chceme-li v naší bolesti najít útěchu a při pohledu do budoucnosti mít reálnou naději, musíme být pravdiví a uznat i svoji spoluvinu na slabém stavění hrází proti zlu. Snad dostáváme ještě šanci jako ten neplodný fíkovník v evangeliu. Snad nám může pomoci Hospodinův příslib, který jsme četli z Izaiáše: Když si budeš hledět Božích přikázání, tvůj blahobyt se rozleje jako řeka a tvé štěstí jako mořské vlny; přibude tvých potomků a tvé jméno nezanikne.

Boží přikázání nespočívá v omezování, ale v lásce, která nehledá sebe, která vyrostla ke zralosti a umí se radovat s radujícími a plakat s plačícími. Protože hledá dobro druhého, nedělá si zbytečné starosti o sebe, ba osvobozuje od sebe samého. To je nejlepší cesta k překonání vnitřních smutků a depresí, ale

i samoty. Kdo otevře srdce Bohu, který je Láskou, a nechá Boha v sobě milovat, má vždycky dost sil k milování, i když může být těžké, má dostatečný důvod milovat i ty, kdo si to nezaslouží, protože sám se cítí Bohem milovaný a štědrě obdarovaný. Dokonce může dozrát k takovému stupni lásky, která je schopná odpouštět.

Odpustit neznamená, že schvalujeme zlo, ale ukazujeme, že láska je silnější než to zlo. A za to, drazí přátelé při této mši svaté prosím, aby všem, kteří jsme zraněni zločinem, který se u nás stal, dal Bůh tak velikou lásku, abychom dokázali odpustit. Zároveň prosím vás mladé, abyste odpustili nám starším, že jsme vám v řadě oblastí nedávali dobrý příklad. Abychom nezůstali uzavřeni v naší bolesti, prosíme i za všechny lidi na Ukrajině, v Gaze, či v Izraeli a na dalších místech, kde zloba zraňuje a zabíjí, aby zvítězila láska, která je silnější než smrt. Především však prosíme za naše zemřelé, aby jim Bůh ukázal své milosrdenství a dal účast na věčné radosti. Prosíme za rodiče, příbuzné a přátele zemřelých, aby zakusili Boží i lidskou pomoc a posilu v těžkých chvílích.

V obětním průvodu přineseme k oltáři jednu růži za každou oběť. A jednu přidáme i za toho, který se nechal Zlem ovládnout, a tak zmanipulovat, že se stal nástrojem příšerné smrti. Chceme tím vyjádřit naši víru, že láska musí nakonec vždycky zvítězit. Amen.

Z www.cirkev.cz
(Redakčně upraveno)

(Foto © Jan Haken, Člověk a Víra)

Stanislav Příbyl jmenován novým biskupem Diecéze litoměřické

V sobotu 23. prosince 2023 jmenoval papež František nového biskupa Diecéze litoměřické. V pořadí 21. biskupem litoměřickým se stane redemptorista Stanislav Příbyl, současný generální sekretář České biskupské konference a administrátor poutního místa Horní Police v litoměřické diecézi. Nový biskup bude uveden do úřadu 2. března 2024, kdy také přijme biskupské svěcení.

Informaci o novém biskupovi oznámil v litoměřické katedrále sv. Štěpána 23. prosince za přítomnosti současného litoměřického biskupa Jana Baxanta, kněží a věřících rada Apoštolské nunciatury v České republice, Mons. Giuseppe Silvestrini, který zastoupil apoštolského nuncia v ČR Judu Thaddea Okola, jenž se účastnil mše svaté v pražské katedrále sloužené za oběti tragédie na Filozofické fakultě UK.

„Je den státního smutku za zemřelého při čtvrté střelbě na Filozofické fakultě UK v Praze. Právě jsme jejich památku uctili minutou ticha a pomodlili se modlitbu Anděl Páně za jejich duše, jejich rodiny, které truchlí za své blízké,“ vzpomenu Mons. Silvestrini a dodal: „Dnes Apoštolská nunciatura přináší radostnou zprávu vám všem v litoměřické diecézi. Papež František jmenoval otce Stanislava Příbyla biskupem litoměřické diecéze.“

Nově jmenovaný litoměřický biskup Stanislav Příbyl uvedl: „Mezi jmenováním a zveřejněním se událo mnoho věcí. Především tragické události na Filozofické fakultě UK, kde jsem doktorandem, tak se mě to dotýká velmi zblízka. V Galerii Uffizi ve Florencii je obraz Narození Páně od jednoho holandského mistra. Postavy, které jsou ve tmě, se sklánějí nad Ježíšem, který září. To je možná symbol těch letošních Vánoc, poznamenaných takovou temnotou násilí, bolesti a smutku. On je tím, kdo přináší světlo, je Světlem, je strážcem světla, je malý, ale tato jiskřička zažehuje velké světlo. To světlo se však šíří od Boha k člověku a od člověka k člověku, asi jako když si zapalujeme jeden od druhého svíčku. Ježíš je Bohem útěchy, který se stal člověkem, a tak se mi může podívat do očí... a já jemu. Je snad něco útěšnějšího než to, že se mohu podívat do očí někomu, kdo mě miluje?“

vedl P. Stanislav Příbyl a dodal: „O svém jmenování jsem se dověděl o 3. neděli adventní. Mám radost a současně mě naplňuje bázní fakt, že na mě Bůh shlédl v tak zodpovědném poslání. Dnešní zveřejnění jmenování je potom možné chápat jako vánoční dar: rozhodně je to velké obdarování pro mě, a doufám, že i pro celou diecézi, kterou jsem si zamiloval už před 15 lety, když jsem přišel do Litoměřic jako generální vikář. Po Bohu chci vyjádřit svou vděčnost za důvěru papeži Františkovi a Mons. Janu Baxantovi, mému předchůdci, za jeho službu. Těším se na ty, kteří mi budou svěřeni: jsem tu s vámi a jsem tu pro vás!“

Biskupské svěcení a zároveň uvedení P. Stanislava Příbyla do úřadu se uskutečnilo v sobotu 2. března 2024 při mši svaté v 11 hodin v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích. Do této doby bude apoštolským administrátorem litoměřické diecéze biskup Jan Baxant, který ke jmenování svého nástupce uvedl: „Jedenadvacátému biskupovi litoměřickému, kdysi mému žákovi, posléze spolupracovníku a nyní nástupci, vyprošuji moudrost Ducha Svatého a laskavost Panny Marie. Dobrý pastýř Kristus ho, jako biskupa, určil za nástupce apoštolů. Na jeho novou cestu do diecéze, kterou zná a má ji rád, a o níž ví, že je kamenolomem i zahradou, mu přislíbují duchovní podporu modlitby a bratrské přízně. Zpráva o jeho jmenování mě potěšila a papeži Františkovi jsem vděčný, že takto rozhodl.“

P. ThLic. Ing. Stanislav Příbyl, Th.D., CSsR se narodil 16. listopadu 1971 v Praze – Strašnicích. Vystudoval Střední průmyslovou školu zeměměřičskou. Po maturitě nastoupil do noviciátu v polské Lubaszowé (1990–1991) a následně složil řeholní sliby v kongregaci redemptoristů. V letech 1991–1996 studoval na KTF UK a zároveň absolvoval formaci v pražském Arcibiskupském semináři. Po vysvěcení na kněze v roce 1996 byl farním vikářem na Svaté Hoře (1996–1999) a farářem tamtéž (1999–2008). V letech 2002–2011 zastával úřad provinciála pražské provincie redemptoristů.

V roce 2004 se stal prezidentem Arcidiecézní charity Praha. Působil zde do konce roku 2008. V témže roce byl jme-

nován členem kněžské rady v Pražské arcidiecézi.

V roce 2012 získal na Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy v Praze licenciát teologie, v roce 2014 získal tamtéž doktorát z teologie. V roce 2019 dokončil magisterské studium na Fakultě sociálně ekonomické Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem

v oboru finance a management. V současné době se věnuje na FF UK studiu dějin výtvarného umění se zaměřením na osobnost třetího pražského arcibiskupa, Jana z Jenštejna.

Mezi lety 2009 a 2016 působil ve funkci generálního vikáře litoměřické diecéze. Od 1. října 2016 pracuje jako generální sekretář České biskupské konference; vede sekretariát této organizace zastřešující činnost katolické církve v ČR a mluví za ni v médiích.

Mezi jeho oblíbené činnosti patří hudba, především hra na varhany, a také fotografování. Komunikuje na různých úrovních polsky, německy, anglicky, italsky a francouzsky.

Diecéze litoměřická byla založena bulou papeže Alexandra VII. ze dne 3. července 1655, a byla vydělena z území Arcidiecéze pražské. Zaujímá plochu 9 393 km², má 10 vikariátů, 384 farností a nachází se v ní 1 265 samostatně stojících kostelů a kaplí. V pořadí 20. diecézním biskupem je od roku 2008 Jan Baxant, který 8. října 2023 dosáhl kanonického věku 75 let a podal rezignaci na úřad sídelního biskupa do rukou papeže.

Zdroj: www.crikev.cz
(Redakčně upraveno)

Heřman Josef (14)

„Poslouchej, běž se napřed umýt. Smrdíš hnojem!“ poručil bratr vrátný. „Tam na proti v křížové chodbě je umývárna. Bratr kameník vytesal do umyvadla kočičí hlavu. A kočky, to jsou čistotná zvířata. Takže se umyj pořádně, chlapče!“

Heřman byl příliš hladový a moc unavený na to, aby obdivoval čedičovou mísu, z jehož středu stříkal vodotrysk. Ale umyl si pořádně obličej a ruce. Vrátný měl přece pravdu, že je už dost špinavý z cesty, kdy nocoval na seně, a teď nakonec i z práce ve stáji. Nyní viděl také mnichy, jak ve svých bílých hábitech vcházejí do jídelny, která byla na druhé straně křížové chodby. Za nimi přicházeli klášterní žáci, kterým bílý řeholní šat málo ladil k mladým obličejům. Ale i oni šli slavnostně, mlčeli a ruce měli vážně schované za škapulířem.

Spěšně si Heřman utřel obličej a ruce a připojil se ke klášterním žákům. Ale běda, před dveřmi jídelny ho zastavil probošt.

„Již jsi byl v kapli?“ ptal se. „Ne? Pak tam hned jdi. Jistě toho budeš mít po svém příchodu dost, co bys mohl říci našemu Pánu a jeho svaté Matce.“

Tiše doprovázel Heřmana jeden bratr ke kapli. Heřman se pokorně sklonil před svatostánkem, před kterým plápolala červená lampa, a modlil se Otčenáš. Tak vroucně mu ještě prosba o vezdejší chléb ze rtů neplynula. Potom poklekl před krásným starým mariánským obrazem a jediná modlitba, kterou byl schopen po jednom Zdrávas dát dohromady, zněla: „Milá Boží Matko, nějak to zaříd', ať si pan probošt vzpomene, že mám taky hlad.“

Trvalo to ještě hodnou chvíli, než mu bratr řekl: „Teď můžeš jít se mnou!“ A pak vedl hladového chlapce konečně do jídelny, kde mu přidělil místo u scholárů. Heřman se pomodlil svoji modlitbu před jídlom a pak se konečně mohl pustit do kouřící polévky, která před ním stála ve velké dřevěné míse. Na jeho místě ležel také velký kus chleba. Bohu díky, že ve zbožném klášteře dají člověku i najíst.

Když zahnal ten nejhorší hlad, začal se Heřman rozhlížet po jídelně. Naproti, u velkého stolu, to jsou určitě patres, otcové kněží. Na horním konci stolu seděl probošt, vedle něj ještě jeden mnich s jasným obličejem a dobrotivými očima. Jak

později Heřman zjistil, byl to otec převor. Pod nimi po jedné straně stolu seděli další mniši, podle pořádku. Po druhé straně stolu seděli bratři. Heřman viděl také bratra Eberharda, kterého znal ze stáje a který se na něj přátelsky usmíval. Dále byly stoly scholárů – klášterních žáků. Vpředu seděli ti větší, kteří se tvářili velmi důstojně, a na druhém konci byli malí školáčky, kteří vypadali, že mají ke klášterní vážnosti ještě daleko. Vrhali na něho zvědavé pohledy. Viděl jasně, jak světlovlasý hoch několikrát šfouchl do svého souseda a výraznými posuňky si ukazovali na nováčka. Nejspíš našli zvláštní potěšení v pozorování velkého hladu, který Heřman těžko skrýval.

Teprve teď si povšiml nováček toho, že vpředu u okna stojí mnich u čtecího pultu a čte z velké knihy. Musí to být latina, neboť Heřman byl v Kolíně ministrantem a některá slova mu připadala známá z mešních modliteb.

„Co to čte?“ zeptal se svého souseda, malého pihovatého chlapce se zvědavým nosíkem a s očima, které vypadaly, že se pořád smějí.

„Vita Sancti Norberti!“ odpověděl pyšně.

„A rozumíš tomu?“ ptal se opět Heřman.

„Samozřejmě, slovo za slovem!“

„Ó, běda!“ naříkal sám pro sebe Heřman. „Můžeš mi to potom přeložit, abych tomu rozuměl?“ navrhl svému novému kamarádovi.

„Potom je silentium!“

„Co to je?“

„Mlčení,“ přeložil pilný latinář.

Najednou zatahal Heřmana za rukáv jeho druhý soused a šeptá mu: „Buď klidný, nerozumíš tomu ani za mák!“

Heřman se skutečně trochu uklidnil, protože mezi takovou učeností by se moc dobře necítil.

„Ale teď už buď potichu,“ zašeptal mu soused, který mu pomohl se uklidnit. „Už se sem dívá pan probošt. Ten vidí úplně všechno. Potom by bylo seznámení s rákoskou.“

Jestli probošt nic neviděl nebo jim pro tentokrát odpustil, to Heřman nevěděl, ale každopádně za to „latiníci“ nebyli potres-

táni. Po jídle bylo skutečně přísné mlčení. Po krátké večerní pobožnosti v kostele šli všichni v tichosti spát.

Lůžka ve společné ložnici – dormitáři – byla tvrdá. Ale Heřmanovi to bylo jedno, protože byl strašně unaven. Ještě zaslechl podzimní bouři, jak se žene venku, a silný vítr fičel do oken. Pak usnul.

AUGUSTIN ZAHÁNÍ NETOPÝRY

Hned druhý den ráno šel Heřman do školy s malými trivialisty: tak se nazývají začátečníci v latinské škole, kteří se učí trivium – číst, psát a počítat. Jeho sousedé od stolu s ním seděli v jedné lavici. Ale v látce ještě nebyli moc daleko, protože pater Fridolín, magister, je musel stále opravovat a napomínat. Zvláště Konrád, pihovatý chlapec, který latinskému životopisu svatého Norberta rozuměl slovo od slova, plaval tak beznadějně v deklinaci, že celá třída vybuchovala smíchy, ale většinou jen nakrátko, protože pater Fridolín vedl tuhý režim.

„Poslouchej,“ řekl Heřman o přestávce geniálnímu latinářovi a šibalsky mu zasvitily oči. „ty jsi mi přece chtěl překládat, co ten pater včera četl u pultu. Ty jsi tomu přece rozuměl slovo od slova!“

Konrád se díval na nového kamaráda nejistě. Pak si ale před něj pevně stoupl a řekl: „Ty snad o tom pochybuješ, chlapče?“

„Není to v apoštolském vyznání víry!“ smál se Heřman.

„Co ty víš o Credo, ty dítě ze světa?“ odpověděl mu spolužák. „Ty určitě ještě nejsi ani pokřtěný. Hej, vy!“ zavolal k sobě své kamarády: „Heřman ještě není pokřtěn. Vezmeme si našeho malého pohana do parády!“

Tu se přihnala celá banda kluků v kutnách a s křikem se na Heřmana vrhli. Než se stačil vzpamatovat, chytilo ho deset párů rukou a vleklo ho do umývárny. Heřman se bránil zuby nehty, ale byla jich přesíla. V umývárně ho chlapci zvedli do výše a hodili do velké čedičové nádrže, pak ho několikrát pořádně potopili pod vodu a nakonec se s divokým křikem roztančili kolem své ubohé oběti. Heřman prskal vodu, funěl a slzel; pomalu se začal šplhat z nedobrovolné koupele.

(Pokračování příště)

Podle W. Hünermann:

Hermann Josef, der Mönch von Steinfeld.

Verlag der Buchgemeinde, Bonn 1939

Pondělí 15. 1. 2024

6:05 Klapka s ... (59. díl): Adolfem Mackem **7:10** Výpravy do divočiny **8:10** Harfa Noemova: A. Dvořák – Biblické písně **8:40** Můj chrám: Ing. Stanislav Juránek, senátor a starosta Orla v kostele sv. Cyrila a Metoděje, Brno-Židenice **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Bohoslovci – Sloužit se všemi dary **9:50** Outdoor Films s Michaelou Sládkovou: Potápění je můj život **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Bazilika s tajemným světlem (1. díl): Šlechtická a panovnícká bazilika **13:05** Duchovní krajina Novohradských hor: Pohoří na Šumavě **13:35** Zvěčněné šupolím **14:05** Příběhy odvahy a víry: Návrat (10. díl): Španělské děti v SSSR **14:35** V pohorách po horách: Pecný – Hrubý Jeseník **14:45** Noční univerzita: Roman Cardal – Současná kulturní válka a její zdroje **16:20** Jan Bula – Mučednická smrt a proces blahořečení **16:45** V souvislostech **17:05** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem: Žen objevů 2021, 1. díl **18:00** Sedmihlásky (78. díl): Seděla na jamě **18:05** Od slunéčka do tmy: Janíček Poturčenec **18:15** Hermie a přítel v nouzi **18:25** Proměna duchovního malířství napříč staletími: Výtvarná díla v křesťanství s Mons. Josefem Gazdou **18:45** Zahradní písničkáři: Alex Býček [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Co nám říká erotika **19:45** Přejeme si ... **20:05** Dům ze skla? [L] **21:10** Plné hnízdo v Praze [P] **21:40** ARTBITR – Kulturní magazín: Přivedli svět domů: Binkovi a Josef Gočár [P] **21:55** Kulatý stůl: Jak se připravit na budoucnost? **23:15** Vezmi a čti: Prosinec 2023 **23:30** Magazín Mary's Meals **0:00** Burkina Faso – Vnitřní uprchlíci **0:25** Absolventi: Július Michník **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 16. 1. 2024

6:05 Klapka s ... (60. díl): Ladislavem a Vladislavem Františkovými **7:10** Jak tiše večer přichází: Koncert duchovních písní a spirituálů **8:10** V pohorách po horách: Ještěd **8:20** Remembrance – Hradý, tvrže, pevnosti **8:25** Storočnica velikána – Alexander Trizuljak **9:05** Bělorusko – Semínka víry **9:35** V souvislostech **10:00** Noční univerzita: Sr. Jana Svobodová – Hledám tvou tvář **10:40** Příroda kolem nás: Expedice za medvědy na Slovensko **11:05** Veselo v Žilinském kraji **11:40** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple na Orlím hnízdě – Čeladná [L] **12:55** Proměny Oščadnice **13:40** Zachránci hadů na Bali **14:05** Příběh Růžencového oltáře **14:30** S chutí přes práh **14:50** Vincent Hložník, umělec evropského formátu **15:05** Na křídlech andělů **15:25** Plné hnízdo v Praze **16:00** Muzikanti, hrajte: Moravanka 2 **17:15** Západní Tan Šan **17:25** Folklórní svět Lubomíra Páříčku [P] **18:00** Sedmihlásky (78. díl): Seděla na jamě **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Zvěstování **18:10** Hermie a přátelé: Dát, nebo brát? **18:40** Střípky z ostravské archeologie: Zvířata ve středověké Ostravě [P] **18:50** Zpravodajské Noeviny: 16. 1. 2024 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Setkání: Petr Fiala **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Jako černá deka **19:45** Přejeme si ... **20:05** Buon giorno s Františkem [L] **20:45** Albánie – Angelo **11:30** Moudrost mnichů: Jak žít po ztrátě někoho blízkého **21:30** V pohorách po horách: Soutěska Raggaschlucht – Vysoké Taury **21:35** Terra Santa News: 10. 1. 2024 **22:00** Má vlast: Šumperk **22:45** Šeguové – děti z ulic Lubumbashi **23:20** Dokořán: S Alenou Zárybnickou **0:10** Zpravodajské Noeviny: 16. 1. 2024 **0:30** S Bohem pro lidi **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 17. 1. 2024

6:05 Klapka s ... (61. díl): Oskarem Siebertem **7:10** V pohorách po horách: Strážov – Strážovské vrchy **7:20** Noční univerzita: Roman Cardal – Současná kulturní válka a její zdroje **9:00** Generální audience papeže

TELEVIZE

DOBRÝCH ZPRÁV

NOE

- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Františka [L] **10:05** Zpravodajské Noeviny: 16. 1. 2024 **10:25** Duchovní malby: Ježíšovo utrpení **10:50** Můj chrám: Jana Vohralíková, Budislav u Litomyšle, kostel Boží lásky **11:10** Expedice Kola **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Píseň jako most: Rožnovské slavnosti 2023 **14:40** Dům ze skla? **15:45** Zpravodajské Noeviny: 16. 1. 2024 **16:05** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře **17:30** Terra Santa News: 17. 1. 2024 [P] **18:00** Sedmihlásky (78. díl): Seděla na jamě **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Narození Ježíše Krista **18:15** Strýček Emu **18:30** Daruj písničku (12. díl) [L] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Pohádka vs blábol **19:45** Přejeme si ... **20:05** Večer chval: Živá modlitba a chvála [L] **21:05** Noční univerzita: P. Jacques Philippe – Blahoslavení chudí v duchu [P] **21:55** Příběhy odvahy a víry: Návrat (10. díl): Španělské děti v SSSR **22:25** Příběhy psané životem: Zpověď z valdické věznice **23:15** Na startu **23:40** Generální audience papeže Františka **0:05** Plody Medžugorje **0:10** Koruna pro českého krále **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 18. 1. 2024

6:05 Klapka s ... (62. díl): Miroslavem Trudičem **7:10** Na křídlech andělů **7:35** Grotosky Bustera Keatona: Frigo jako Sherlock Holmes **8:15** Terra Santa News: 17. 1. 2024 **8:35** S chutí přes práh **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V pohorách po horách: Zakarpatská Ukrajina – Boržava **9:30** Kulatý stůl: Jak se připravit na budoucnost? **10:50** Albánie – Angelo **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Jak tiše večer přichází: Koncert duchovních písní a spirituálů **14:00** Generální audience papeže Františka **14:20** Výpravy do divočiny: Tajemný Tibet **15:25** Lurdský příběh: Píseň o Bernadettě **16:00** Zpravodajské Noeviny: 16. 1. 2024 **16:20** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (168. díl): Trojka Zuzany Homolové **17:40** Polské stopy v Olomouci II. **18:00** Sedmihlásky (78. díl): Seděla na jamě **18:03** Příběhy z Dobré knihy: Nalezení Ježíše v chrámě **18:10** Ovečky: 3. neděle v mezidobí [P] **18:35** Hermie soutěží **18:45** Střípky z ostravské archeologie: Poslední ostravský hrad [P] **18:55** Příroda kolem nás: Rozmanité druhy naší přírody (slon indický, kudlanka nábožná a straka obecná) **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Ending – vesmírná pouť sondy Voyager **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Zabijte nudu **19:45** Přejeme si ... **20:05** Cvrlikání: Šansonika [L] **21:15** Poutníci času: S Janem Benešem **21:30** Moudrost mnichů: Rodinné hádky **21:50** Pod lampou [P] **23:55** Prostějov v době koronaviru **0:55** Ladak – Malý Tibet **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 19. 1. 2024

6:05 Klapka s ... (63. díl): Zdeňkem Kopkou **7:10** Jiří Wolker a Edvard Valenta – Prostějovský příběh **7:45** Nebojte se ...: Ptejte se kněze **8:45** V pohorách po horách: Boží hora – Žulovská pahorkatina **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** ARTBITR – Kulturní magazín: Přivedli svět domů: Binkovi a Josef Gočár **9:30** Grotosky Harolda Lloyda: On na divokém západě **10:00** V pohorách po horách: Plešivec – Brdy

10:10 Hřbitov bláznů **10:20** Dům ze skla? **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Zahradní písničkáři: Alex Býček **13:20** Ján Miho – heligonkář a folklorista **14:00** Víc než chrám: Jednota růžného **14:25** Jak potkávat svět: S Borisem Urbánkem **16:00** Hadi České republiky **16:55** Sochař Klose **17:10** Buon giorno s Františkem **18:00** Sedmihlásky (78. díl): Seděla na jamě **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Pokušení na poušti **18:15** Středověký jarmark v Ostravě **18:25** Duša Terchovej – Rudo Patrňočiak **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **19:45** Přejeme si ... **20:05** Kulatý stůl: Duchovní odkazy v Komenského knize Labyrint světa a ráj srdce [L] **21:30** Moudrost mnichů: Jak mluvit o smrti **21:50** Dobrodružství před kamerou **23:25** Island – Napříč ledovou pustinou **0:00** Kouzlo Vysoké nad Kysou **0:35** Plamínky ohně **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 20. 1. 2024

6:05 Klapka s ... (64. díl): Tomášem Jungem, 1. díl **7:05** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka – Podzemní krajina západní části národního parku Podyjí **7:27** Zámek Židlochovice – zahrada času **8:00** Sedmihlásky (78. díl): Seděla na jamě **8:05** Ovečky: 3. neděle v mezidobí **8:30** Hermie a přátelé: Dát, nebo brát? **8:55** Strýček Emu **9:05** Animované biblické příběhy: Šalomoun **9:40** Flešbky – Godzone podcast: Pavol Danko – Pomohlo mi Hnutí folkoláre **10:10** Slezská Lilie 2016: Koncert skupiny TGD – Trzecia Godzina Dnia (PL) **11:10** Cesta k pěstounství: Podpora odborníků **11:15** Ženy naší rodiny **11:40** Přejeme si ... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu: Záznam mše svaté z Celostátního setkání mládeže 2022 v Hradci Králové **13:25** Pod lampou **15:25** Tiché hrozby – Bouřlivé počasí **15:55** Okřídlení sousedé: Jiříčky a vlašťovky **16:10** Zpěváčci: MFF Strážnice 2023 **18:00** Slovo na neděli: 3. neděle v mezidobí **18:20** Příběhy odvahy a víry: Můj Ararat (11. díl): Ať je požehnán navěky! **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Sunday – Slunce a oceán **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Vždy sladké pokušení **19:45** Přejeme si ... **20:05** Poletuchy: Na skok do Liberce [P] **20:50** Blahoslavená rodina Ulmových [P] **22:05** Letem jazzem (9. díl): Poznáváme blues **23:10** Lidé z cest **0:15** Filipíny – Tajfun Haiyan **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 21. 1. 2024

6:05 Klapka s ... (65. díl): Tomášem Jungem, 2. díl **7:05** Palestina – Až přijde Syn člověka **7:35** Goralská obec Čierne **8:30** Slovo na neděli: 3. neděle v mezidobí **9:00** Cvrlikání: Šansonika **10:10** Poutníci času [P] **10:30** Mše svatá z kaple Telepace [L] **11:15** Pěšky hezky česky: Svatojakubská cesta **11:40** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne [P] **13:20** Muzikanti, hrajte: Lidečanka **14:40** Outdoor Films **16:15** V pohorách po horách: Zkamenělý zámek – Žďárské vrchy **16:25** Blahoslavená rodina Ulmových **17:40** ARTBITR – Kulturní magazín: Přivedli svět domů: Binkovi a Josef Gočár **18:00** Sedmihlásky (77. díl): Ta naša Anča **18:05** Ovečky: 3. neděle v mezidobí **18:30** Hermie a jeho přátelé: Milo, bezbožná kudlanka nábožná **19:00** Strýček Emu [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Chlapi nepláčou **19:45** Přejeme si ... **20:05** Dokořán: S Ondřejem Kepkou [P] **20:50** Silvestrovský gramofon aneb Pocta českým evogreenům **22:15** Buon giorno s Františkem **23:00** Benno – člověk mezi lidmi **23:40** Můj chrám: Ing. Marian Jurečka, kostel Očišťování Panny Marie – poutní místo, Dub nad Moravou **0:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 15. 1. o 20:30 hod.: Vtáčik (film TV LUX)

Metaforický príbeh putovania osamelého hrdinu nás berie mimo bežnú realitu. V hlavnej úlohe Miroslav Noga.

Utorok 16. 1. o 20:50 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Kostol primátu svätého Petra, dokument)

V tejto časti si povieme niečo o kostole, ktorý na tomto mieste stojí, aj o chápaní poslania a úlohy Svätého otca v rôznych kresťanských denomináciách.

Streda 17. 1. o 20:55 hod.: Večer z nádvorja (hudobný program)

Vyberte sa s nami raz mesačne na nádvorie našej prešovskej pobočky, kde sa počas letných večerov stretávali hudobníci, ktorých všetci dobre poznáme. Ako sa dostali k hudbe? S kým spolupracujú? Čím a ako žijú? To všetko nám prezradia práve počas Večerov z nádvorja.

Štvrtok 18. 1. o 18:20 hod.: Svätá omša zblízka (Eucharistia, vzdelávací program)

„Zrak môj i chuť moja chceli by ma oklamať, ale sluch ma učí pevnú vieru mať“, takto sa sv. Tomáš Akvinský pozeral na premenenú Eucharistiu. Ako je potrebné správne chápať prepozdanie chleba a vína na Telo a Krv Krista? Čo nás učí viera o skutočnej prítomnosti Ježiša Krista v Eucharistii? Dozvieme sa v tejto časti relácie „Svätá omša zblízka“.

Piatok 19. 1. o 20:40 hod.: Poznačení Bohom – Sv. Jozef Kupertínsky (dokument)

Svätý Jozef Kupertínsky, kňaz a minorita, poznačený silnou mystickou skúsenosťou. Pokorný rehoľník, ktorého život bol plný utrpenia a bolesti, no tiež veľkej lásky k Bohu, takej veľkej, že ho vynášala do vzduchu.

Sobota 20. 1. o 20:30 hod.: Horiace srdce (film)

Dojímavý príbeh je len pozadím pre zaujímavé informácie z dejín o zjaveniach a pôsobení Najsvätejšieho Srdca Ježišovho. Je dôkazom toho, že Ježišovo Srdce túži byť uctievané aj v súčasnosti a na tých, ktorí jeho želanie plnia, vylieva hojné milosti.

Nedeľa 21. 1. o 20:40 hod.: Zlatá niť viery na Britských ostrovoch (1) (dokument TV LUX)

Trojdielna dokudráma približuje dejiny Katolíckej cirkvi vo Walese, kam prišli prví kresťania s rímskou armádou už v 2. storočí po Kristu. Priniesli vieru, ktorú nezničilo prenasledovanie, diskriminácia, ani novodobý materializmus či relativizmus.

Liturgická čtení

Nedeľa 14. 1. – 2. nedeľa

v mezidobí

1. čt.: 1 Sam 3,3b–10.19

Ž 40(39),2+4ab.7–8a.8b–9.10

Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)

2. čt.: 1 Kor 6,13c–15a.17–20

Ev.: Jan 1,35–42

Pondělí 15. 1. – ferie

1. čt.: 1 Sam 15,16–23

Ž 50(49),8–9.16bc–17.21+23

Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukázu Boží spásu.*)

Ev.: Mk 2,18–22

Úterý 16. 1. – ferie

1. čt.: 1 Sam 16,1–13

Ž 89(88),20.21–22.27–28

Odp.: 21a (*Nalezl jsem Davida, svého služebníka.*)

Ev.: Mk 2,23–28

Streda 17. 1. – památka

sv. Antonína

1. čt.: 1 Sam 17,32–33.37.40–51

Ž 144(143),1.2.9–10

Odp.: 1a (*Veleben bud' Hospodin, má Skála.*)

Ev.: Mk 3,1–6

Čtvrtok 18. 1. – památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů

1. čt.: 1 Sam 18,6–9; 19,1–7

Ž 56(55),2–3.9–10.11–12.13

Odp.: 5bc (*V Boha důvěřuji, nebudu se bát.*)

Ev.: Mk 3,7–12

Pátek 19. 1. – ferie

1. čt.: 1 Sam 24,3–21

Ž 57(56),2.3–4.6+11

Odp.: 2a (*Smiluj se nade mnou, Bože, smiluj se!*)

Ev.: Mk 3,13–19

Sobota 20. 1. – nezávazná

památka sv. Fabiána nebo

sv. Šebestiána nebo sobotní

památka Panny Marie

1. čt.: 2 Sam 1,1–4.11–12.19.23–27

Ž 80(79),2–3.5–7

Odp.: 4b (*Bože, rozjasni svou tvář, a budeme spaseni.*)

Ev.: Mk 3,20–21

BREVIÁŘ PRO LAIKY

13. – 20. LEDNA 2024

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 14. 1.		PO 15. 1.		ÚT 16. 1.		ST 17. 1.		ČT 18. 1.		PÁ 19. 1.		SO 20. 1.			
Antifona	919	1029	934	1045	949	1061	1754	1975	1653	1870	996	1113	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	783	881	783	881	783	881	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	920	1029	935	1045	949	1062	1755	1975	1653	1870	997	1114	1666	1883		
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	965	1079	1278	1418	998	1115	1014	1132		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	813	914	998	1115	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	953	1066	1756	1977	1279	1418	1001	1118	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	688	777	939	1050	953	1066	1780	2001	1279	1418	1002	1119	1669	1886		
Prosby	924	1034	939	1050	953	1066	1757	1977	1279	1418	1002	1119	1655	1886		
Závěrečná modlitba	689	778	939	1050	954	1067	1278	1417	1279	1419	1002	1120	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	970	1085	986	1103	1003	1120	1018	1137		
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	973	1088	989	1106	1006	1124	1021	1141		
Závěrečná modlitba	689	778	943	1054	957	1071	973	1088	990	1106	1006	1124	1022	1141		
Nešpory:																
SO 13. 1.																
Hymnus	915	1024	929	1039	944	1056	959	1072	1760	1981	1280	1419	1008	1125	1024	1143
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	960	1073	976	1091	1280	1420	1009	1126	1025	1144
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	1661	1878	1009	1126	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	947	1060	962	1076	1763	1983	1280	1420	1011	1129	1027	1146
Ant. ke kant. P. M.	688	777	689	778	948	1060	962	1076	1780	2001	1281	1420	1011	1129	689	778
Prosby	918	1028	933	1044	948	1060	963	1076	1764	1984	1281	1421	1011	1129	1028	1147
Žáv. modlitba	689	778	689	778	948	1061	963	1077	1278	1417	1279	1419	1012	1130	690	779
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

VÍRA, CÍRKEV A SPOLEČNOST

JAK KATOLICKÁ CÍRKEV BUDOVALA ZÁPADNÍ CIVILIZACI
Thomas E. Woods, Jr. • Z angličtiny přeložili Michaela a Václav Freiovi • Odborná spolupráce Ondřej Vaněček, Dagmar Kopecká, Johana Bronková • Úvodní slovo Dominik Duka OP

Historická monografie profesora Woodse přináší komplexní pohled na úlohu katolické církve ve vývoji západní civilizace a jejího kulturního vlivu. Publikace populární formou přibližuje: proč se moderní věda zrodila v katolické církvi; jak katoličtí kněží rozvinuli ekonomické teorie svobodného trhu o 500 let dříve než Adam Smith; jak katolická církev vytvořila systém univerzit; vyvážená historická fakta o Galileově případu; jak západní právní systém vyrostl z církevního práva; jak církev humanizovala pohanský Západ trváním na posvátnosti každého lidského života.

A.M.I.M.S. z. s. • Brož., A5, 206 stran, 180 Kč

BURCOVÁNÍ
Jan Graubner

Výběr komentářů, poznámek a článků arcibiskupa Jana Graubnera, vysílaných v rozhlasu či otištěných v novinách, časopisech a sbornících v letech 2000 až 2008, kterými se snaží probudit svědomí a povzbudit k aktivitě, jež by byla zodpovědnou reakcí na situaci doby a na její problémy. Vidí přitom kolem sebe mnoho dobrých příkladů hodných následování. Podtext prozrazuje duchovní blízkost Jana Křtitele volajícího k obrácení, protože Boží království je blízko.

*Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Brož., 124x189 mm, 184 stran, 139 Kč*

OSOBNOSTI CÍRKEVĚ

KNĚŽSKÉ OSOBNOSTI
Jan Graubner

Mezi kněžskými Arcidiecéze olomoucké najdeme řadu skutečně zajímavých osobností: světce a kandidáty svatořečení, mučedníky a svědky víry, skutečné pastýře, ale i národní obrozence a politiky, vědce světového formátu i objevitele, spisovatele a umělce. Tato kniha nám přibližuje osudy 48 z nich. Doby totalitních režimů 20. století přinesly kněžím utrpení v neuvěřitelné podobě a míře – znemožnění pastorace, ponižování, otrockou prací, věznění, týrání, újmy na zdraví, ztráty života. O tom všem vypovídají rozsáhlé tabulky na konci knihy, které obsahují seznamy diecézních kněží vězněných a jinak perzekvovaných ve 20. století podle současného stavu evidence Arcibiskupství olomouckého.

*Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Brož., 120x190 mm, 224 stran, 247 Kč*

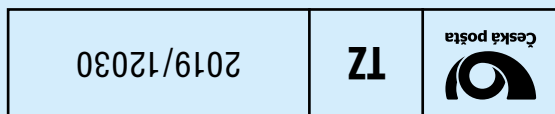
VÍRA SE MUSÍ ZALÉVAT MODLITBOU
JOSEF VLČEK – ŽIVOT A DÍLO
Mgr. Jaroslava Krejčí • Úvod Mgr. Daniel Dehner

Tato brožurka vyšla k 100. výročí narození Josefa Vlčka (1920–2015). Představuje muže, který za všech okolností, jež přineslo bouřlivé 20. století, spoléhal na Boží vůli a ochranu Panny Marie. Snažil se, aby vše, co konal, sloužilo k oslavě Boha. Ať už to bylo založení Matice cyrilometodějské, vydávání náboženských knih, služba v Mariánském kněžském hnutí, šíření „Světla“ skrze časopis Světlo atd. Čtenář se také seznamuje s myšlenkami a vzpomínkami Josefa Vlčka, které pronesl v televizních a rozhlasových pořadech.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., 124x189 mm, 48 stran, 58 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc